
MANAYA TALEBELİK ESASLARI

GEL BENİ İZLE

ALL SAINTS MODA

Mana Çalışmaları 3

Rev.Dr.T.Üçal

Giriş

I.Temel Kavramlar

I.Temeller

II.Işık

III.Tamamlama

II.Uygulama

I.Doğru uygulama

II.Esasa uygulama

III.Uygulamaya kaynaklar

IV.İki temel kaynak.

III.İlerleme

I.Bakış açısını değiştirebilmek

II.Açı değiştirmede iki etken

III.Açı değiştirmede iki temel yol algısı

IV.Açı değiştirmede iki tür yaklaşım

IV.Süreklilik

I.Talebelik bilinci

II.Işıma bilinci

Giriş

İsa ona, “Eğer eksiksiz olmak istiyorsan, git, varını yoğunu sat, parasını yoksullara ver; böylece göklerde hazinen olur. Sonra gel , beni izle” dedi.-Matta 19:21“Ben onları tanırım, onlarda beni izler”-Yuhanna 10:27 Sonra İsa, talebelerine şunları söyledi: “Ardımdan gelmek isteyen kendini inkar etsin, çarmıhını yüklenip beni izlesin”-Matta 16:24 Babam çok meyve vermenizle yüceltilir. Böylelikle talebelerim olursunuz-Yuhanna 15:8

Yukarıdaki ayetler ve benzerleri doğrultusunda söylemek gerekirse Mesih İnancı, Mesih İsa'nın öğretisi, yaşam, inanç ve uygulama adımlarını izleme üzerine oturmuş bir yaşam biçimidir. Mesih İnancı, İsa'nın dönemine bakıldığında gerçekten bir din olmayacak kadar günlük, sıradan yaşam teori ve pratikleri üzerine bir mana yolu olarak karşımıza çıkmaktadır. Tam anlamı ile hoca-talebe ilişkisi üzerine kurulmuş bir yaşam biçimidir. Her ne kadar yüzyıllar içinde esas öğretisi ve yaşam temellerinden çok uzaklara taşınmış, parça parça edilmiş ve hatta din haline getirilmiş bir inanç görünümünde olsa da, İsa'nın öğretisi ve uygulamalarına doğrudan bakıldığında Mesih inancının bütün insanlığa sunulmuş bir mana yaşam biçimi olduğunu görmek mümkündür. İsa'nın yaşamı ve öğretileri Yaratanla bir olmayı, Yaratanla yürümeyi bize oldukça basit bir dil, öğretisi ve yaşam pratikleri ile sunmaktadır. Bunları anlayabilmek için yüksek ilahiyat okulları bitirmek ya da ortaçağ ya da din felsefesinde uzman olmak, dinler tarihinde çalışmalarda bulunmuş olmak gerekmemektedir. Daha önce de söylediğimiz gibi bu yol, hoca-talebe ilişkisi üzerindedir. Ve Mesih İsa talebesi ile birlikte Öz'le bütünleşme arzusundadır. Bu bütünleşmede artık Mesih talebesi, Mesih'ten gelen Yaratan ışıklarını yaratılanla buluşturma görevindedir. Bu da kişiyi yaratılma gayesi olan Suretsiz (yani Tanrı'ya) suret olmaya taşır. Yazılar bu noktada tamamlanır. Çünkü artık mabet dışarda değil insandadır. Ve bu noktada insan “sevgi ve ihsanı” yaşamaya başlar ve saran Işık Ruh'un aracılığı ile Mesih'te kendisi “sevgi ve ihsan” olur. Kısacası esas Mesih İnancı, Tevrat (Tora) üzerinde filizlenmiş olan bütün insanlığın kurtuluşuna, bütün insanlığın kucaklanmasına ve bütün varlığın gerçek barış ve esenlikte kalmasına “Yol olmak” için, dinler üstünde bir “bol yaşam yoludur”. Evet, inançtan ziyade YOL'dur. Yol dostu bu yolda sadece talebedir. Bir başka deyişle Mesih'i izlemek için belli bir din içinde olmak ya da belli bir mezhebin tarih içinde oluşturduğu bir çok dogmaya “evet” demek gerekmemektedir. Sadece “Nefsi inkar ve bunun getirdiği sonuçları yüklenmek yani çarmıhı yüklenmek ve Mesih'in ardı sıra gitmek” gibi çirak, kalfa ve usta adımları ile yeniden ve yeniden talebeliğe soyunmak yeterlidir. İsa'yı yüreğe almak, kurtuluşunu gönenmek, sonsuzu edinmek hep bu adımlarla kendini tanımlar ve yaşamı ilahi yaratılmışlık amacıyla yaşam kılar. Bu kitapçık dili döndüğü kadar sizlere, Matta 5-6 ve 7. bölümlerini esas alarak, bu “mana talebeliğinin esaslarından” bahsetmeye gayret etme amacıyla kaleme alınmış bir kitaptır.

TEMEL KAVRAMLAR

I.Temeller

Karanlık ve Işık

Işık kavramı, kadim yazıların temel kavramıdır. Dolayısı ile bu kavramın iyi anlaşılıp yaşamda açılması da “mana talebesi” için temeldir. Işık, elbette bizim algıladığımız anlamı ile salt ışık değil, Yaratan’dan sunulan verilerin tümüdür. Bu bağlamda, “ışığın” olmadığı, kapsamadığı herhangi bir alan yoktur. Karanlık olarak ifade ettiğimiz alan dahi aslında saf ışık alanıdır. Karanlıktır, çünkü saf ışıkta göz kamaşır, göz ya da algı anlamında bakarsak saf veri görülemez. Bir çok insan için, bir çok gerçek, bu nedenle görülemez durumdadır ve bir çok kişi için bir çok alan karanlıktır. İnsanların çoğu, sadece kendi oluşturdukları ve çok samimi bir biçimde gerçek sandıkları yanılgıları içinde, aslında bir göz kamaşması, bir göz aldanması içindedirler. Bir anlamda kendi oluşturdukları sınırlı algıları içinde, kendilerini kitleyip durmaktadırlar. Bu da onlara anlamları anlamsız kılmaktadır. Bu nedenle de mutluluk kavramı gibi insanı hazda yaşatan, yaratıcı kılan bir çok kavram kısırlaşır ve çoğunlukla an içine sıkışır kalır.

Karanlık ve Işık farkındalığı

Işık; arzu, haz, yaratma ve yaşam enerjisidir. “Işık olsun” buyruğunda mevcut bütün bu karşılıksız ihsan vasıfları, aynı zamanda insanı var eden olgular olarak insana sunulmuştur. Aktif hale getirildiğinde, bütün bu vasıflar tam olarak işlevlerini yerine getirebilecek sunular olarak, her insanda varlığını korumaktadır. Ama bunun için gerekli olan şey, insanın karanlıkta olduğunu fark edebilmesidir. Çünkü ancak o zaman, o çok değerli kavram yani “ışık” kavramı üzerinde düşünmeye, sormaya başlayacaktır. Bu aynı zamanda kişinin, esas yaratılma gayesi olan, Yaratan’a suret olma gayesini de fark etmeye başlaması demektir. O yüce bilinç, aslında insanın sınırlı algısı için “suretsizlik” olduğuna göre, bu fark etme bir anlamda “suretsiz suret” olma gibi, oldukça derin anlamı olan, var olma nedeni ve amacını da edinmeye başlama demektir.

Bu edininim, elbette kişiden kişiye oldukça farklı açılan bir edininim olarak karşımıza çıkacaktır. Ama her şeyden önce böylesi bir içe yolculuk başlangıcı, böylesi bir yola çıkış, “manaya adım atmak” demektir. Bu yol, “suretsiz suret olma” algısında ve yaşama edininim amacıyla kararlılıkla çıkılan bir yoldur. Zaten kişiyi “manaya talebe kılan” bu farkındalıkta ve algı açıklığında, kararlılıkla yürüme çabasıdır.

Işık doğdu

Işık, daha önce değindiğimiz gibi manada yaşama, karşılıksız verme ve yaratma, tam tatmin gibi kavramları içeren bir kelimedir. Bu anlamda kadim yazılarda, **karanlıkta yürüyen halk büyük bir ışık görecek, ölümün gölgelediği diyarda yaşayanların üzerine ışık parlayacak** -Yeşaya 9:2 denilmektedir. Yani daha önce dediğimiz gibi ışık, ancak karanlık algısında ortaya çıkan bir farkındalıkta kendini belli edecek bir olgudur. Bu farkındalık, gerçekten kişinin içsellğinde açıldığında ise, **karanlıkta yaşayan halk, büyük bir ışık gördü. Ölümün gölgelediği diyarda yaşayanlara ışık doğdu**- Matta 4:16 sözleri doğrultusunda Işık, artık

kişinin yaşamında etkin olacaktır. Bu mana yolunda kişinin, kendi dar alanından çıkması anlamına gelmektedir. Bu dar alan, “kendi çıkarı için alma” arzusu içinde değildir. Buna “Adem seviyesi” denilmektedir. İşte bu alandan çıkma ise, kişiyi esas yaratılma gayesi olan, “karşılıksızlık ilkesinde verme” seviyesine taşıyacaktır. Bu seviyeye ise “Mesih seviyesi” denilmektedir. Bu muhteşem bir dönüşüm ve değişimin sonucudur. Bu değişim kişinin kutsalı yaşamına edinme halidir. Suretsiz surete edinme halidir, suretsiz basit insana taşıma ve güncelde açabilme halidir. Bu nedenle yazılarda **dünyaya gelen her insanı aydınlatan gerçek ışık- Yuhanna 1:9** dan bahsedilmektedir. Kısacası bu sözlerde, Mesih İsa’da böylesi bir içsel açılımın dünyaya sunulduğu vurgulanmaktadır. Yani ışığın insanın içinde açılmasında artık karanlığın alt edemeyeceği bir edinim yolu başlamış demektir. Çünkü yine söylemek gerekirse bu anlamı ile ışık, her zaman **karanlıkta parlar ve karanlık onu alt edemez- Yuhanna 1:4-5**

Edinimle gelenler

Değindiğimiz konularda görüldüğü gibi, mana yolu bir edinim yoludur. Yani kendi varlığını kapsayan ve göremediğim için görünmeyen olan, o muhteşem tamlığı içimde olabildiğince, elden geldiğince açabilme yoludur. Bu yol bize, Mesih seviyesi dediğimiz, Mesih İsa ile “bol yaşam” prensibi üzerinde sunulmakta olan yoldur. Bu yolu edinimle bize gelenleri iki başlık altında toplamamız mümkündür. Bu başlıklardan ilki, mana yolunun olmazsa olmazlarından olan “sorumluluğa seçkinlik” diğeri ise “içsellik özgürlük” başlığıdır. Bu iki başlıkta özetlenen önemli mana yolu esasları, aşağıda daha sonra değineceğimiz dönüşüm ve değişim temeli üzerinde yükselmektedir. Bu her iki başlığın içeriği, kadim yazılarda tarif edilen ve Mesih İsa’nın yaşamı ile belirgin kılınmış manaya talebe olma özelliklerini kapsamaktadır.

a.Sorumluluğa Seçkinlik

İşte kulum, O’nu ben seçtim. Gönlümün hoşnut olduğu sevgili kulum O’dur. Ruhum’u O’nun üzerine koyacağım, O da adaleti uluslara bildirecek. Çekişip bağırmayacak, sokaklarda kimse O’nun sesini duymayacak. Ezilmiş kamışı kırmayacak, tüten fitili söndürmeyecek ve sonunda adaleti zafere ulaştıracak. Uluslar da O’nun adına umut bağlayacak.- Yeşaya 42:1-4 ve Matta12:18-21

Bu sözlerin vurguladığı esas, içimize ışılan ışığın ilk etapta bize, sorumlu seçkinler olduğumuzu hatırlatmasıdır. Bu esasta yola çıkan mana talebesi, artık **hizmet edilmeye değil hizmete gelmiş** olan kişidir. Yani bütünle çalışması esastır. Yaratan ve yaratılan ve bütün verileriyle, harikalarıyla kendisini çevreleyen evrenle çalışması esastır. Bu oldukça önemli farkındalık, ışıkla ışıkta işleme farkındalığıdır. Ve dünyanın yol ve yöntemlerinin ötesinde merhamet, adalet ve güzellik kavramlarını bir arada işletmeye seçkinliktir. Böylesi bir seçkinliğin kolay olduğu elbette söylenemez, ama bu kişinin içindeki **Yaratan** kavramının etkinliğinde mümkündür. Zaten mümkün olmayan, akla düşecek ya da özlenebilecek bir olgu olarak karşımıza çıkacak değildir. Böyle bir sorumlulukta yol ve yöntem, elbette yaşanan günlük dünya algısının üstündedir. Bu adeta **ince, tath sesin** içte işitilmesinde yürütülen bir “bol yaşama hizmet hareketidir”. Adeta sessizliğin gücünde ve hareketin anlatımında anlam kazanan, adeta üst dünyalarla alt dünyaları buluşturma hizmetidir. Ama önce bu buluşmanın kişide açılması, ilk önce kişinin kendisinde gerçekleşmesi gerekir. Ezilmişliği görebilmek, tüten fitili yani insanlardaki ışığın işleyişindeki hazineyi fark etmek, hep bu sorumlu seçkinliğin işaretleridir. Elbette bu sorumluluğa seçkinliğinde ışıyacak olan seviye, Yaratan’dan ışılan

Mesih seviyesidir. İnsan insan olma, insan-ı kamilde yolu bulma **yol, yaşam ve gerçek Ben'im** kavramını kişinin o esas beninde açabilme, hep bu sorumluluğa seçkinliğin manaya talebelik esaslarının ilk adımı olarak edinilmesi ile mümkündür.

b.İçselliğe Özgürlük

Rab'in Ruhu üzerimdedir. Çünkü O beni yoksullara Müjde'yi iletmek için meshetti. Tutsaklara serbest bırakılacaklarını, körlere gözlerinin açılacağını duyurmak için, ezilenleri özgürlüğe kavuşturmak ve Rab'in lütfünlü ilan etmek için beni gönderdi.-Yeşaya 61:1-3 ve Luka 4:18-19

Özgürlük kavramı, insanlığın sürekli düşündüğü, çeliştiği ve çekiştiği bir kavram olarak karşımıza çıkmaktadır. Çoğunlukla bu kavram, hep fizik yaşamın sınırlamaları üzerinde algılanmaya meyillidir. Bu elbette önemlidir. Ama çoğu zaman kendini özgür olarak düşünen kişiler bile, kendi içselliklerinde bir çok şeye farkında olmadan köledirler. Bu nedenle manaya talebelik esaslarında sorumluluğa seçkinlik ne kadar önemli bir adımsa, içselliğe özgürlükte bu kadar önemlidir. Çünkü sorumluluğa seçkinlikte, Mesih seviyede "suretsizliğe suret" ışması, ancak kişinin önce kendini aydınlatmasında karşıya ışık verecektir. Dar kapıdan geçilmeden kendini bilme yolu açılmayacağı gibi, böyle bir içe yolculuğu dışa tarifte elbette mümkün olabilecek değildir.

Işık, insanlığa sunulan görünmeyen görünene olan hakimiyetinin en güzel işaretidir. Bu işarete de en etkin unsur hiç kuşkusuz evrenle, yaratılmış o muhteşem düzenle birlikte hareket edebilmektir. Bu hareketin içinde aslında eksiklik, tamlık için bir lütuftur. Yeter ki, insan bunun farkına varabilsin. İşte bu noktadan sonra en büyük tutsaklık, en büyük körlük, en büyük ezilme deneyimini yaşayan insan, içselliğine esas özgürlük yani için özgürlüğü, için parça olduğu farkındalığında bütüne doğru hareket etmeye başlayacaktır. Bu gerçekten kişinin içselliğinde her şeyin yeniden özgürlüğe kavuşturulmaya başladığı zamandır. Yani bu zaman insanın kendini kendine kitlediği her tür döngüsel kilitlerden kurtulma zamanıdır. Mana talebesi, sorumlu seçkinliği ve içselliğe özgürlüğü yaşamına edindikçe yaşamın anlık verileri ya da hazları artık tamlık kavramı içindedir.

Dönüşüm

Evren, iç içe geçmiş döngü sistemlerinin işleyişinde oldukça hareketli bir var oluş alanıdır. Böylesi bir alan içinde insan da kendi döngü sistemini oluşturur. Özellikle insanın mana alanında oluşturduğu döngü, dairesel döngüdür. Çünkü bu alıştığı ve rahat ettiği bir döngü biçimidir. Ama sorun şudur ki, bu tarz bir döngü sisteminde insan, sürekli olarak hep kendi başladığı noktaya geri dönüp durur. Bu da zaman içinde kişinin kendini kendine kitlemesi demektir. Oysa evren, bilimsel verilere göre genişleyen bir yapıya sahiptir. İnsanın da özellikle ruhsal evreni, o büyük evrene tabi hareket ederse o zaman var oluşun aslını kendinde açabilmiş olacaktır. Yani dairesel bir döngüyü değil de, spiral bir döngüyü yaşamda açmak esas olmalıdır. Böyle bir döngü, kişiyi başladığı noktaya taşımak yerine yepyeni başlangıçlara taşır.

Bu nedenle bir mana talebesi için en önemli esaslardan biri, kendi içsel döngü sistemini farkedip bir an önce kendisini Yaratan'la bütünleyebilecek olan, yepyeni bir döngü sistemine dönüşüp değişebilmesidir. Mesih İsa'nın, kadim Yeşaya kitabından alıntılarla hizmetine başlaması tesadüfi değildir. Çünkü bu yazıların o dönemin insanına

verdiği mesaj, “dönüşüm ve değişim” mesajıdır. Kısaca bu kadim yazı “dönün, dönüşün, değişin, güvenin ve sevinin” demektedir.

Bu bağlamda dönüşüm kavramı, “dönüşüm ve değişim” ile spiral döngüye davet edilmiş olan “mana talebesi” için ilk adım olarak karşımıza çıkmaktadır. Dönüşüm, tam anlamı ile dairesel döngüyü kırma kararlılığıdır. Bir anlamda kişinin kendini kendine kilitlediği, alma arzusuna köle olduğu daireyi kırma konusunda artık net olmasıdır.

Değişim

Değişim, aslında dönüşümle bağlantılı bir kavramdır. Dönüşüm, kararlılıkla gidilen yoldan ya da dairesel döngüden çıkmadır. Böyle bir çıkış, elbette yepyeni getirileri ve dolayısı ile götürüleri olan bir çıkıştır. Spiral döngüye çıkış, yani kişinin kendini kilitlediği dairesel döngüden üste doğru harekete geçmesi, kendisini bu yeni yola göre yeniden ayarlaması demektir. Böyle bir ayarlama da anlık, günlük, etkin ve sürekli değişim demektir. Bu edinilmiş ve kendini tekrarlayanın getirdiği bütün hal, gidiş ve tavırların tek tek üst olanla yeniden ele alınıp değiştirilmesidir.

Bu nedenle dönüşüm tek bir seferde atılan büyük bir adımsa, değişim, bu adımın yönlendirdiği yepyeni bir yönde sürekli atılması gereken çok önemli bir çok küçük adım demektir. Mana talebesi için bu adımlar şimdi, evrensel, içsel, basit, sade, dogmalar üstü, bütüne tabi ve Mesih seviyesinde adımlardır. Bu nedenle dönüşüm, an içinde kararlılık halidir. Değişim ise, zaman içinde bu kararlılığı sürekli hale getirmektir. .

Mana Egemenliği

Dönüşüm ve değişimin içe edinilmesi, kişiyi dairesel döngüden spiral döngüye taşır. Dairesel döngü, hep başlanılan noktaya geri dönmedir. Spiral döngü ise, her defasında yeni başlangıçlara ulaşmaktır. Bu döngüler, herkesin içinde yaşadığı döngülerdir. Kısacası dönüşüm ve değişimle gelen spiral döngü, içsellikte yükseliş anlamına gelmektedir. Bu yükseliş, insanı kendine kitleyen nefret, kin, ve bir çok kişisel kompleksler gibi bir çok içsel zincirlerin tek tek kırılmasıdır. Göklerin egemenliği ile ifade bulan mana egemenliği, işte bu noktada devreye girmektedir. Kendine kilitlenmiş kişi, bu noktada kendini yaratılış gayesine çözmeye başlamaktadır. Bu bir iç hareketlilik halidir. Yaratan ve yaratılan Mesih seviyesinde, saran Işıkla birlikte, böyle bir hareketlilikte bir araya gelmektedir. Ve artık bu çiftçinin toprağa ektiği tohum misali ya da balığın denize attığı ağ misali bir çok bereketlere, bir çok yeni başlangıçlara temeldir. Bu durum kabın ışıkla dolması ve aynı zamanda kabın ışık olup yeni kaplara ışmasıdır. Bir başka ifadeyle “sevgi ve ihsan” algısında Yaratanla form eşitliği halidir.

Mana Egemenliğini Edinim

Yaşam döngüsü üç ana mana temeli üzerinde hareket edip durmaktadır. Bunlardan bir tanesi hiç kuşkusuz o tam anlamlandıramadığımız ama yaşama kaynak Işıktır. Işık, varlığa, canlılığa, işleyişe, hazza sebep olan o muhteşem enerjiye verdiğimiz addır. Bir diğer temel ise kaptır. Yani bu muhteşem enerjiyi kabul eden, bir anlamda üzerinde tutan algı, his, varlık temelidir. Sanki bu, yansıyan bir ışığın yansımalarını tutan bir nesne misali ışık farkındalığı oluşturabilecek bir tutucu olgudur. Üç ana mana temelinin üçüncüsü ise arzudur. Arzu, ışıkla kabın bir araya gelmesinde oluşan evrensel sunuları alma hareketliliğidir. Bu alma ya kaptır kendine kilitlenir ve dairesel bir döngü oluşturur. Ya da karşılıksız kaynağın sunumuna dönüşür, değişir ve bu sunumu edinir ve spiral bir döngü

oluşturur. Aslında her insan adlandıramasa da bu üç mana temeli üzerinde dönüp durur. İnsan, istese de istemese de iç dünyasını, algısını bu üç temel işleyişde oluşturur.

Mana talebesi, Mesihi seviyede ışık farkındalığı, edinimi ve bu edinimde sorumluluğa seçkinlik ve içsellige özgürlük algısında, dönüşüm ve değişimle bu üç işletici temelin tamamen farkındalığında olmaya başlar. Bu farkındalık, mana egemenliğinin temel taşlarının işlediği anlamına gelir. Çünkü mana egemenliği de, ışık, kap ve arzuyu kaynağında algılatan, dönüşüm, değişim ve edinim üçlüsü ile varlığı, soyutta somuta indirgeyebilen bir içsellik olgusudur.

Görüldüğü gibi, mana egemenliğini edinim, yaşam içinde bir çoğumuzun farkında olmadığı ama oldukça yaşamsal önemi olan bir içsel işleyiş derinliğidir. Bu nedenle Efendimiz Mesih İsa, **insanı kirlüten, insanın içinden çıkandır-** Markos 7:20 demektedir. Burada içsellığın ne denli yaşamsal olduğuna oldukça net bir vurgu vardır. İçsellığın düzeyi, kişinin düzeyidir. Çünkü bu düzey, kişiyi ya kendine kitleyecektir ya da kendinden çıkaracak ve esas yaratılış nedenine taşıyacaktır. Mana talebesi olmanın temel kavramları içinde dönüşüm, değişim asla edinimsiz değildir. Edinim, Mesihi seviyenin yaşamda kendini doğalında açığa çıkarabilmesidir. Bu durumda mana yolu talebesi artık **“içinden diri su ırmakları”** akan **“bol yaşam talebesidir”**.

Edinimi Etkin Kılma

Hem Işığın edinimini, hem de mantık üstü diyebileceğimiz mana egemenliğinin edinimini etkin kılan yegane hal, boşluk halidir. Bu hal tarifi her ne kadar **“çocuk gibi olma”** hali olarak ifade edilse de, aslında çocuk gibi olma ifadesinde ortaya konulmaya çalışılan, kişinin içselligini bir yığın doğal olmayan, çoğunluğu korku temelli, hayal ürünü içsel doluluk ve kirliliklerden kurtarabilmesidir. Bu gereklidir. Çünkü dolu bir kaba yeni ışıklar yüklemek mümkün olamayacaktır. Bu nedenle **“yeni doğuş”** önemlidir. Efendimiz Mesih’in, Yuhanna 3.bölüm girişinde Nikodim isimli Ferisilerin önderlerinden birine anlatmaya çalıştığı gerçeklikte budur. Orada Mesih İsa inanç konusunda sorular soran Nikodim’e **“Sana doğrusunu söyleyeyim, bir kimse sudan ve Ruh’tan doğmadıkça Tanrı’nın Egemenliği’ne giremez. Bedenden doğan bedendir, Ruh’tan doğan ruhtur. Sana ‘yeniden doğmalısınız’ dediğime şaşma”-** Yuhanna 3:5-7 demektedir. “Yeni doğuş”, bu boşluk halinin gerçekten yaşama indirgenmesi için, ruhta ve gerçekte bir dönüşüm ve değişim uygulamasıdır. İç ve dışın yaratılış kaynağı aynı olmakla birlikte, dışı yani görünürü yönlendiren görünmez, esas olandır. Bu gerçekte “asıl fayda çanağın içindeki boşluktur”. Mesih İsa bunu belirgin kılmak için, **sen önce bardağın ve çanağın içini temizle ki, dıştan da temiz olsunlar-**Matta 23:26 cümlesini kurmaktadır.

Edinimi etkin kılan diğer önemli nokta ise, mana yolunu dinselliğe taşımama esasıdır. Çünkü spiral döngü, sadece çıkar için almaya endeksli içsel zayıflıkların, içsel zincirlerin teker teker kırılmasında dışta alçalma, içte ise yükselme hareketliliğidir. Bu mana talebeliği esasları içinde önemli bir hareketliliktedir. Oysa bu hareketliliği dinselliğe taşımak ise, spiral döngüyü, içsel yükselişi yeniden çıkar için almaya endeksli egoya bağlamaktır. Bu nedenle ilk neden olan başlatan Öz’le, Yaratan Öz’le hareket, bütünle hareket esas olmalıdır. Bütünle hareket, hem kişinin bütün evrende bir hiç olduğu gerçeğini kendisine anlatabilmesi, hem de nokta varlığı ve varlık algısı ve evren farkındalığı ile herşeyin kendisinde açıldığı gerçeğini kendisine anlatabilmesidir.

Bu iki durumun yani boşluk hali ve manayı dinselliğe taşıyıp sıkıştırmama halinin, etkin bir biçimde mana talebesince yaşama indirgenmesi, doğal olarak mana egemenliğinin de hızlı bir biçimde an içinde ve tamamen içsellikte açılmak kaydı ile etkin olması anlamına gelmektedir.

Anda ve İçsellikte Mana Egemenliği

Boşluk hali ve manayı dinselliğe taşıyıp sıkıştırmama hali, mana egemenliğinin anda ve içte açılmasıdır. Bu üfleli çalgılardan olan ney örneği ile anlatılabilecek bir durumdur. Ney, öncelikle boş bir kamıştır. Üzerine açılan delikler aracılığı ile o muhteşem güzel sesler, melodiler, bu boş kamıştan duyulabilmektedir. Yukarıda bahsettiğimiz hal, bu kamış üzerinde melodilerin çalınabilmesine neden olacak deliklere yer verebilmeye halidir. Yani yetenekli bir elde, üzerinede delikleri olan bu kamış, bütün ruhlara hitap edecek harika ve derin içsel nağmelerin yükselmesine araçtır. Bu bağlamda Efendimiz Mesih İsa yol dostlarına, derin ve içsel nağmelerle örülmüş bir mana yaşamı için, oldukça esaslı ve tamamen içsellikte anlam kazanacak öğretilerde bulunmuştur. Matta 5:1-12 arasında okuyabileceğimiz o en doruk öğretileri, adeta “anda ve içsellikte mana egemenliği” için, tam anlamı ile bizlere yol rehberi olabilecek öğretilerdir. Çünkü burada esas olan ışık edinimi sonrası, dönüşüm, değişim ve edinimle gelen o “ışık egemenliğini” yaşamda tam anlamı ile etkin kılabilmedir. Bu etkinlik ancak anda yani şimdi olması gereken ve esas “çanağın içindeki boşlukta” anlam bulacak olan etkinliktir. Böyle bir etkinlik, doğal olarak dışarda da ışıyacak ve “ışığın o muhteşem ışımada” bir çok içselliklerin uyanmasına neden olacaktır.

Yola Rehberlik

Boşluk, Yaratan Ruhu'nun içsellikte yol bulmasına nedendir. Çünkü böylesi bir boşluk hali, şekilsizlik ve saf ışığın ışımadaki karanlık üzerine ışığı çekecek bir haldir. Yalnız esas olan bu hali sürekli kılabilmedir. Bunun içinde Yaratan hikmetini ve işlevini içselleştirmek gerekmektedir. Bu durum, Mesihî seviyeyi içte giyinme durumudur. Matta 5:1-12 arasındaki içrek öğretiler bu nedenle oldukça önemli öğretilerdir. Çünkü bu öğretileri yaşama indirgemek, boşlukta sürekliliği getirecek ve kişiyi dinselikte sıkışıp kalmaktan koruyacaktır. Mana talebesi için, mana yoluna gerçekten rehberlik edebilecek olan temel esaslardır.

1.Eksiklik Farkındalığı

Ne mutlu ruhta yoksul olanlara!

Çünkü Göklerin Egemenliği onlarındır.-Matta 5:3

Çoğunlukla insan kendisini, kendi doğasında, hep tam olarak değerlendirmektedir. Bu nedenle hep karşısındakine odaklıdır. Ve karşısındaki kişinin eksikliklerini fark ettiğini düşünüp, karşısındaki eksiklikleri kendince tamamlamaya çalışır. Oysa burada eksikliğin görebilmenin arka planında, kişinin kendi eksikliklerinin ışması vardır. Yaratılmışlığın esas gayesi olan, “suretsiz suret olma” ve “kaosu ıslah” gibi çok önemli var olma nedenlerini algılama ve buna göre yaşamı gerçekten yaşamaya taşıma için, kişinin kendi içsel eksiklerini fark etmesi çok önemlidir. Çünkü eksiklik, bütünden parçaya indirgenmiş olma nedeninden ve manada yaratılmışlığın maddeye indirgenmiş olmasından kaynaklanmaktadır. Madde egemenliği sınırlıdır. Mana egemenliği ise sınırsızdır. Varlık nedeni, bütünden parçaya indirgenilmiş olma gerçekliğini, yeniden parçadan bütüne taşımaktır. Bu adeta canlılığın olmazsa olmazıdır. O zaman, gerçekten ruhta fakir olmak yani gerçek anlamda maddenin yoğunluğundan soyutlanıp sınırsız manaya varlıkta yol açmak, bütüne yol açmak demektir. Doğal olarak böylesi bir yaklaşım görünen üzerindeki

yegane hakim görünmeyen manayı ve mananın egemenliğini yaşama çekmek demektir. **Görmeden iman edenlere ne mutlu-Yuhanna 20:29** ifadesi bu açıdan bakıldığında böylesine bir içsel farkındalığa işaret etmektedir.

2.Eksikliği İçte Hissetme

Ne mutlu yaşlı olanlara!

Çünkü onlar teselli edilecekler. -Matta 5:4

Yaşlı olma bir anlamda tamlık gerçeğinden uzak olunma farkındalığıdır. Böyle bir koşulda kendi eksikliğine uyanan kişi elbette bu eksikliğe üzülecek olan kişidir. Işık, kaba yani bir anlamda Yaratanın ışıkları yaratılmışa bütün verileri karşılıksız olarak sunmaktadır. Böylesi bir yüce sunum karşısında kabın darlığı ve eksikliği fark edilmedikçe, yani almanın ne denli sınırlı olduğu fark edilmedikçe ve bu duruma üzüntü duyulmadıkça, yeni bir arzu uyandırmak ve düşmüşlük dediğimiz o parça halinden bütüne doğru ilerlemek mümkün değildir. Bu algı olmaksızın Mesih'le bize ulaşan tamlığa kurtuluş yolunu da görebilmek mümkün olmayacaktır. O nedenle eksikliği hissetme, yaşlı olmanın arka planıdır. Bu hissin uyanmasında ise his, kendi tesellisini elbette çağırmaya başlamış olacaktır.

3.Doğru Eğilme

Ne mutlu yumuşak huylu olanlara!

Çünkü onlar yeryüzünü miras alacaklar. -Matta 5:5

Gelen ışığın gücünde kişinin kendi kabını yani veriyi alıp, değerlendirebilme ve edinebilme sınırını bilmesi önemlidir. Saran Işığın gücünde kişi, bu eksikliğini fark edip üzülmeye başladığında, Üst olanın gücünü, o görünmeyen Yaratan gücünü fark etmeye başlayacak demektir. O nedenle egemenlik, daha eksikliği fark eder etmez devreye girmektedir. Ve bu duruma üzülmeye ise, kendi tesellisini kendi üzerine çağırmaya başlar. Yalnız bu iki durumla birlikte mana talebesi, mana yolunda ilerlemeyi, doğru anlamda bir eğilme ile sürdürmelidir. Bu eğilme, bir pasif eğilme ya da bir başkasını yüceltme maksatlı bir eğilme değildir. Bütünle işleyebilme, Yaratan'a onur getirme anlamında bir eğilmedir. Efendimiz Mesih İsa, bu bağlamda **hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye geldim-Markos 10:45** demektir. Doğru eğilme, Yaratanın görkemine eğilmedir. Bu eğilme, gerçek anlamda yumuşak huyluluğu beraberinde getirecektir. Bu Mesih'in kişiyi, kraliyet onuru kavramından Yaratan onuru kavramına taşıdığı kurtuluş müjdesinin yaşamda ışmasıdır. Kraliyet onuru insanların birbirlerine çıkar için yaklaşımları, birbirlerini dışsal görünümüne göre değerlendirmeleri ve onurlandırmalarıdır. Yaratan onuru ise, yeryüzünde görünenlere göre değil, kişinin bütüne göre hareket edebilmesi ve bu şekilde Yaratanı onurlandırmasıdır. Böylesi bir onurlandırmada herkesi eşit seviyede kucaklayan bir yaşam söz konusudur. İşte böyle bir yaşam, doğru anlamı ile kişiyi Yaratan'da yaratılmış yaratancık olma sorumluluğuna taşıyacak olan bir yaşamdır. Ve bu yaşamı pratikte yaşayan kişiler yeri miras alacak olan kişiler olacaklardır. Yani içsellik anlamında bu kişiler insan kardeşlerinin gönüllerini fethedebilecek olan kişilerdir.

4.Gerçeğe Arzu

Ne mutlu doğruluğa acıkıp susayanlara!

Çünkü onlar doyurulacaklar. -Matta 5:6

Doğru, Yaratana paralel, yani evren sisteminin harika işleyişinde sistemi bozmadan sistemle hareketlilik haline verilen addır. Bu bir anlamda parça halinin, farkındalıkta bütüne taşınması çabasıdır. Bu çaba aynı zamanda, her tür ilizyonu aşır ilizyonların ardındaki esasla işleyebilme çabasıdır. Bu çaba, aslında eksiklik farkındalığı ve bu

farkındalığı içte hissetme ve doğru anlamda eğilme ile içte kaba yani varlığa ışığı tutabilmeye yoldur. Işığı kaba almak ve onu kapta tutmak, içte kabı daha da genişletecek ve kişiyi kendi var oluş gerçeğine taşıyacak olan kıvılcımı tutuşturacaktır. Bu doğru arzunun içte harekete geçmesi, büyük bir mana açlığı ve susuzluğu da oluşturacaktır. Doğru arzu, aynı zamanda kişinin anlık tatmin hissini getirdiği tatminsizlikten kurtulmasına da tek nedendir. Doğru arzuyu edinen kişi için, Yaratan hazzının ışımada yaratılmışlık hazzı artık tamlık bir tatmindir. Bu bir anlamda Mesih İsa'nın "**gerçeği bileceksiniz ve gerçek sizi özgür kılacak**"-Yuhanna 8:31 sözünün yaşamda açılmasıdır.

5.Kaosu Islah

Ne mutlu merhametli olanlara!

Çünkü onlar merhamet bulacaklar.-Matta 5:7

Doğru kavramı ile birlikte açılan görünmez görünür üzerindeki etkinliği, içsel kaosu evrensel ıslaha taşıdığı gibi, aynı zamanda dışsal kaosu evrensel ıslaha taşıması olacaktır. Ruhsallık, Yaratan karakterin kişide açılması, kutsallık ise merhamet ve adaletin kişide dengelenmesidir. O zaman Mesih'i içsellikte giyinmekle ve içsel öğretilerini yaşama edinmekle gerçek anlamında ruhsallığı ve kutsallığı kendinde açan kişi, doğal olarak ıslahı yani düzeni kaosa taşıyan değil de kaosu ıslaha taşıyan kişi olacaktır. Bu esas merhametin anlamıdır. Merhameti anlamında yaşamlarında açan Mana talepleri hiç kuşkusuz kaosa ıslah görevlerinde ıslahın ışımada ıslah bulacak olanlardır. Selam sözcüğü, hep bu temel algıda ıslah, sulh ve salah temelinde yükselen gerçek esenliğe işaret eden harika bir sözcüktür.

6.Form Eşitliği

Ne mutlu yüreği temiz olanlara!

Çünkü onlar Tanrı'yı görecekler.-Matta 5:8

Form eşitliği aslında yaratılmışlığın esas gayesi olan suretsiz suret olmayı artık yaşamın bir parçası yapma halidir. Burada üst akıl yani Yaratan düşüncesi hikmet ve işlevle yani Öz ve Ruh işleyişinde kişide açılmaktadır. Bu yaşama var oluş gaye ve anlamında kişinin kendini adamasıdır. Bu durumda Mesih'le bütünleşen talebe artık beş duyusunun yanlısalarını az da olsa bir kenara bırakabilmekte ve yaratılmışı daha bir sahiplenerek görebilmektedir. Bu suretsiz suret olma da bir anlamda büyük evreni küçük insan dünyasında açabilmektir. Böyle bir edinim de elbette mana talebesinde önyargılardan uzak, daha objektif, çıkar algısından uzak bir yürek oluşturacaktır. Yaratılmışlığın o muhteşem hazzında, bütünü ışık verilerini, merhamet yani kaosu ıslah ve adalet dengesinde yürekte edinebilmek elbette yaratılma gayesinde kişiyi Yaratanla form eşitliğine taşımış olacaktır. Doğal olarak bu form eşitliği insanın kendi sınırlı algısını tam anlamı ile kullanabilme bazında bir form eşitliğidir. Bu Efendimiz Mesih'in **senin bende olduğun ve benim sende olduğum gibi, onlarda bizde olsunlar**-Yuhanna 17:21 deki sözünde dile gelen durumdan başkası değildir. Bu durumu içsellikte edinmek mana talebesi için bir anlamda Yaratan'ı içsellikte görebilmek, o dinginliği, o esenliği, o ince tatlı sesi içte işitebilmek demektir.

7.Sebepe Olmak

Ne mutlu barışı sağlayanlara!

Çünkü onlara Tanrı oğulları denecek.-Matta 5:9

Barış, eski tabiri ile sulh, tek başına işlevini ortaya koyabilecek bir kavram değildir. Yani parçada, tek başına barış (sulh) çok fazla bir anlam ifade etmez. Bunu görebilmek

için eski dilde, sami dillerindeki bu kelime ile kök paydaşı olan kelimelerin işlevlerini de değerlendirmek oldukça önemlidir. Bu şu demektir. Eğer yaşamda öncelikle içsellikte bir ıslah yoksa, bir başka deyişle kişi Adem seviyesi dediğimiz, yalnız kendi çıkarı için alma seviyesinde geliştirdiği karakterini, karşılıksız ihsan seviyesi olan Mesih seviyesine dönüştürüp değiştirmese, bu kişinin sulhu, barışı öncelikle kendi içinde edinmesi mümkün değildir. Barışı içselliğinde açamayan kişi, dışsallığında da açabilecek değildir. Açsa bile, bunu işleve soksa bile, bu barış, hiç bir zaman tam anlamı ile barış olmayacaktır. Ve bu barış, eski tabiri ile sulh, kişiyi hiç bir zaman salaha yani gerçek kurtuluşa taşıyacak değildir. Esas olan bu kavramın kişide üç boyutu ile birlikte açılmasıdır. Bu da bir anlamda ıslah, sulh ve salah kelimelerinin bir araya gelip “selam” kelimesini birlikte oluşturabilmeleri durumudur. Bu üç boyutun birlikte açılması da tam anlamı ile Mesihin içe giyinilmesinin tarifidir. Mesihin içe giyinilmesi ise, yeni doğuşla içe edinilen yepyeni bir seviyenin dışa ışmasıdır. Bu ışmada sonuç olma yoktur. Tam aksine daima yeniyeye, yenilenmeye, esenliğe, huzura, üretmeye sebep olma vardır. Dolayısı ile mana talebesi böyle bir ışmada “suretsize suret” olacak, bir anlamda kendi algı ve edinim boyutunda Yaratanı mirasçı olacaktır.

II. Işık Yaratanla form eşitliği

Işık, yaratma ve yaratılmaya kaynak olan o muhteşem enerjidir. Bu kelime adeta bizi var oluş kaynağı ile buluşturan yegane kelimedir. İnsan olma yolculuğu ışıkla başlamıştır. Sonra Işık, insanın bunu kendi sınırlı varlığında algılaması için, dönüşüm ve değişimi yaşayabilmesine yol açmıştır. Ve ondan sonra da Işık, kendi sınırlılığı içindeki insanın, kendi sınırlılığı içindeki algısında ayrıntıda bütünü görmesini sağlamıştır. Böylelikle Işık, Yaratan’la yaratılanı bütünde yeniden buluşturmuştur. Bu başka bir deyişle, çıkarı için alma arzusu içinde varlığını algılayan insanın, hiç bir karşılık beklemeden verme içinde varlığını algılamasıdır. Bu hal, kişinin Adem düzeyi dediğimiz ilk doğasını terk edip esas yaratılma gayesi olan ikinci doğasına, yani Mesih düzeyi dediğimiz düzeye dönüşüp değişmesidir.

Işıkla ve ışıktaki dönüşüm ve değişim, Yaratan karakteri olan “sevgi ve ihsanın” kişide edinilmesi anlamına gelmektedir. Dolayısı ile kişi, saran Işıktaki ve Mesih düzeyinde artık Yaratan’la form eşitliğini edinmektedir. Yaratan’la form eşitliğindeki kişi ise artık, mana talebesidir. Mana talebesi içi ile dışını buluşturabildiği bu hareketlilik halinde evrenin özündeki düzeni ve esenliği de doğal olarak kendi içine ve dışına da taşımış olmaktadır. Bu hal “barış halidir”. Barış hali ise, ***ne mutlu barışı sağlayanlara! çünkü onlara Tanrı oğulları denecek***-Matta 5:9 ifadesinde vurgulanan ve talebeyi mana egemenliği ediniminde Yaratan’a mirasçı kılma durumudur. Bu muhteşem bir sunudur. Elbette böyle bir sunuyu edinme, düşünen ve hisseden insan için büyük bir onurdur. Çünkü böyle bir konumda insan, kul ya da köle değil adeta muhteşem varlık alemi içinde nokta konumunda da olsa varlık içinde önemli bir rol oynayan “Yaratan’da yaratılmış küçük bir yaratandır.”

Işıkla ve ışıktan dönüşüm, değişimin bizi taşıdığı bu yepyeni seviyede, artık kişinin kendi benlik döngüsü içinde dönüp durduğu “krallık onuru” diyebileceğimiz bir onur algısı yıkılmış; yerine “Yaratan onuru” dediğimiz ve Mesih düzeyinin bütün özelliklerini taşıyan, ışıktaki ışık olma onuru gelmiştir. Bu “suretsize suret olma bilinci” veya “nokta bilincinde” insan olma yoludur. Üst dünyaları yani algı üstümüzdeki Yaratan bilincini

altta yani kendi sınırlı dünyamızda açabilmedir. İşte bu noktada artık mana egemenliği mana talebesinin yegane dünyasıdır.

Yaratılanla Form Tezathı

Yaratanla form eşitliği, Mesahi düzeyin mana talebesine taşıdığı önemli bir özelliktir. Yani burada sevgi ve ihsan olma artık mana talebesinin ikinci doğası haline gelmiştir. Dolayısı ile madde ile yoğrulmuş birinci doğadaki insan algısı ile bu hal bir tezath oluşturmaktadır. Zaten oluşturması da gerekmektedir. Aksi takdirde mana talebeliğine esas olabilecek ışık, dönüşüm ve değişim hareketliliğinin edindiği mana egemenliğinden bahsetmek söz konusu bile değildir. Bu nedenle **..insanlar size sövüp zulmettikleri, yalan yere size karşı her türlü kötü sözü söyledikleri zaman ne mutlu size! Sevinin, sevinçle coşun!..**Matta 5:11-12 denilmekte ve bir anlamda mana talebesinin böylesine bir tepkiye hazırlıklı olması gerekliliği vurgulanmaktadır. Çünkü Yaratanla form eşitliği kendi doğası gereği sürekli maddeye meyilli insanın tepkisini getirecek olan bir durumdur. **Ruh'un ürünü olan sevgi, sevinç, esenlik, sabır, şefkat, iyilik, bağlılık, yumuşak huyluluk ve özdenetim**-Galatyalılar 5:22 gibi harika karakteristik özellikler insana hoş gelen ama yaşama indirgenmesi oldukça zor olan karakteristik özelliklerdir. Oysa mana egemenliğini yaşamına edinen talebe için, Mesahi düzeyde bütün bu karakteristik özellikler, güncel yaşamın doğal parçası olmak durumundadır. Bütün bunların yaşamda açılması demek olan Yaratanla form eşitliği, doğal olarak yaratılanla da bu kez form tezathı oluşturmaktadır. Manaya talebe olma esaslarında bu tezathında gözden kaçırılmaması, buna hazır olunması ama bu duruma üzölmek yerine bunun mana yolundaki gelişime bir gösterge olduğu bilincinde olmak oldukça önemlidir. Yeter ki, bu tezathık mana yolunda olmanın tezathı olsun.

Ulaşılmak istenilen nokta

Bütün bu mana talebeliği esaslarında gerek arda arda gelen, gerekse birbirine kenetlenmiş bütün bu içsel işleyiş, hep parçayı bütünle buluşturmamak ve parçayı bütüne yol kılmak içindir. Bu nedenle yola rehberlik eden yukarıda değindiğimiz yedi adım oldukça önemlidir. Çünkü bu adımlar bütün getirileri ile birlikte bizi ışıkla Işıқта buluşturup, bizi ışığa dönüştürüp değiştirecek adımlardır. Aynı zamanda bu adımlar bizi ulaşılmak istenilen yepyeni bir düzeye taşımaktadırlar. Bu düzey, dönüşüm ve değişimin sürekliliğinde tuz ve ışık olma hallerinde şekillenmeleri düzeyidir. Çünkü artık mana talebesi için ulaşılmak istenilen nokta gönüllerde oldukça net bir biçimde görölmektedir. Işık, dönüşüm, değişim, mana egemenliğinin aşağıya çekilmesi mana talebesini **yeryüzünün tuzu sizsiniz...dünyanın ışığı sizsiniz...**-Mt.5:13-14 ifadesi doğrutusunda yepyeni bir şuurlanmaya taşımaktadır. Bu manaya talebelik esaslarında ulaşılmak istenilen önemli bir noktadır. Yeryüzünün tuzu olmak adalet tarafını etkin kılmak, dünyanın ışığı olmak ise aynı zamanda merhamet tarafını etkin kılmaktır. Bu her iki tarafın birlikteliğinde orta yolu yani denge yolunu, kutsallık dediğimiz dengede doğruluğu seçme anlamına gelmektedir. Dolayısı ile bu seçimde artık eski adem gerçekten ölmekte ve eski ademin nefsi inkar edilmektedir. Zor olan böylesi bir dengeyi tutabilmektir.

Yeryüzünün tuzu olmak

Yeryüzü her şeyden önce insan için bir hükümranlılık alanıdır. Böyle bir alanda mana yoluna çıkmış bir talebe için artık maddenin dar alan paslaşmaları oldukça geride kalmış olmalıdır. Çünkü mana talebesinin yaşam gayesinde suretsize suret olma gibi bir hedef vardır. Ve suretsize suret olma gerçekliğinde iki şey çok önemlidir. Bunlardan biri

yaşam ve diğeri yaşamı yaşam kılan yaşayandır. Bu iki unsurun devreye girdiği her durumda bunun önüne geçebilecek şan, şöhret, maddi çıkar ya da benzeri herhangi bir şeyin önemi yoktur.

Bu durumda tuz olma, dönüşüm gerçeğinin yaşamda tam işler hale gelmesidir. Tuz aslında oldukça güçlü bir maddedir. Oldukça etkindir. Az oranda kullanımı bile güçlü etkisini göstermeye yeterlidir. Hatta bazen çürümeyi, kokuşmayı önlerken bazen de olgunlaşmaya nedendir. O zaman böylesine etkin bir maddenin mana talebesi için bir örnek olarak kullanılmış olması boşuna değildir. Kuşkusuz bize bu örnekle oldukça derin bir takım içsel bilgiler sunulmaya çalışılmaktadır.

Yeryüzünün tuzu sizsiniz...-Matta 5:13 ifadesi bir anlamda manaya talebeliğin, Yaratan'a doğru dönüşüp değişen değerleri içinde oldukça önemli bir esasa işaret etmektedir. Yani her ne kadar varlığımız bütün kainatta hemen hemen bir hiç ise de, yeryüzünde "nokta pozisyonumuz" aslında çok büyük anlamlar taşımaktadır. Etkindir. Elbette bu etkin olma hali, "kraliyet onuru" dediğimiz yalnız kişinin benliğini memnun etme çabası ya da "Yaratan onuru" dediğimiz karşılıksız verme çabası tarafında olup olmadığımıza bağlı bir haldir. Bu durumda eğer "Yaratan onuru" edinilmişse yani karşılıksız sevgi ve ihsan ilkesi yüreğimizde saran Işık rehberliğinde açılmışsa, o zaman bu etkinlik gerçekten etkin olma hali ve aynı zamanda da oldukça önemli bir seçkinliktir. Yeryüzüne gerçekten tuzdur. Bir başka deyişle böylesi bir etkinlik, hem yeryüzüne tad verme, hem kokuşmayı, bozulmayı engelleme, hem de etkin alanda bir pişme, olgunlaştırma işlevini yerine getirme gibi işlevleri üzerinde toplamaktadır.

O zaman mana talebesi mana yolunda varlığı ile bile sürekli hizmettedir. Işıktadır, dönüşüp değişmiş ve mana egemenliğini Mesih'te yüreğinde açmıştır. Saran Işık Ruh'un rehberliğinde sevgi ve ihsanda yaşamaktadır. Sanki Yaratan'da yaratılmışa mirasçı gibi bir yaşam sürmektedir ve her tür kaosun üzerine gidip ıslah etmeyi amaçlamaktadır. Bu Mesih'in kurtarışında yüreğimize edinilen bol yaşamın göstergesidir.

Tuz olma ilkesinde, öncelikle içimizdeki adalet dairesinin işletilmesi esası söz konusudur. Mana talebesi her işe önce merhamet dairesinde başlar. Kaosu ıslah etmesi esastır. Sonra adaleti uygulama ile başladığı işi sonuca taşır. Ve "tuz olma" kavramını esas anlamında yerine getirir. Acılar yolunda olan insanlar ise (kendi alma arzularında yaşayan) maalesef her işlerine merhamet dairesini atlayarak adalet dairesinden başlarlar. Ama bu adalet dairesi onların kendi benliklerinde bir yargı dairesidir ki, elbette sonucu hüsrandır. Orada önyargı, negatif ve suçlama esastır. Kaosu ıslah amacı yoktur. Dolayısı ile tuz olma da yoktur. "Tuz olma" halinde içsel adalet ve yargıları ile kişi önce kendisi kendi içsel dönüşümünü tamamlamalıdır. Yani merhametin ve adaletin gerçekten deneyimlendiği bir yaşam Mesih talebesinin yaşamı olmuş olacaktır. Bu da tam bir doğruluk yaşamıdır. Mesih seviyesinde bir yaşamın tam örneklenmiş olmasıdır. Elbette bu dünyanın sıradan yaşamları ile tezat teşkil etmiş olacaktır. Ve talebe bu yaşamından dolayı belki de zorluklar çekecektir. Kutsal yazılara göre bu kişiler yani doğruluk uğruna zulüm görenler göklerin egemenliğini edinenler olmuş olacaklardır. Böylesi bir durum **doğruluğun kişinin önünden gittiği ve kişiye Yaratan yüceliğini tattıracağı**-Yeşaya 58:8 bir durumu da beraberinde getirecektir.

Dünyanın ışığı olmak

Dönüşümün, dönüşerek oluşturduğu yeni yaşam seviyesi artık yeryüzüne tuz olma seviyesidir. Böylesi bir seviye yukarıda açıkladığımız gibi hem tad verme, hem kokuşmayı, bozulmayı engelleme, hem de etkin alanda bir pişme, olgunlaştırma işlevini yerine

getirmeyi içeren bir seviyedir. Bu seviye adalet dairesinin, içsel yargı mekanizmasının insana yaradır bir biçimde sevgi ve ihsanla işleyebildiği bir düzeydir. Burada artık dışın etkisi ile oradan oraya savrulan bir insan yoktur. Mana talebesi vardır. Mesih'in içte açılması vardır. Elbette böyle bir işleyişte değişme yani ışığın içsel edinimle buluşması, daha bir başka ifadeyle kişinin kabı ile buluşmasını ve kap tarafından edinilmesini getirmektedir. Bu edinimde Yaratan'dan ışılan ve Ruh'un rehberliğinde Mesihle yüreğe edinilen o muhteşem yaratma ve bol yaşam ışıkları artık mana talebesinin içsel DNA'sına edinilmeye başlamış demektir. Bu da dışa alınan ışığı dolulukla yansıtabilme demektir. Bir başka tabirle bu durum, içle dışın bir olması ve "benlik için alma" kavramından arınmış bir içsellikte oluşan boşluğun tamamen Yaratan ışıkları ile dolması durumudur.

Dünyanın ışığı sizsiniz...-Matta 5:13 ifadesi ile mana talebesine verilen sorumluluk oldukça açık bir sorumluluktur. Yani yüreğine edindiği Mesihî seviyesi ve yeni doğuşu ile kişi artık dağın üstündeki bir kent gibi net görülebilir bir kişi olma durumundadır. Burada madde üstüne yükselmışlik anlamında kişinin ikinci doğasının netliği söz konusudur. Bu noktada kişinin olduğu gibi görünmesi ya da görüldüğü gibi olması da artık kaçınılmazdır. Kişi dönüşüm ardından her güne indirgenmiş değişimi yaşamaya başlamıştır. Dünyanın en büyük ikilemi kendi sınırlı algısında manayı da maddede açmaya kalkışması sonucunda ortaya çıkan yanılsamaları gerçeği ile karıştırıp durmasıdır.

Işık, kendini karşılıksız sunan ve küçücük bir hüzmeleri ile bile karanlığı alt edebilen bir gerçekliktir. Kısacası sınırlandırılmış herhangi bir ışık ışık değil bir yanılsamadır. Bir başka deyişle değişim belli sınırlar içine sıkıştırılmış, üstü örtülmüş ve hiç kimse ile karşılıksızlık ilkesinde bir paylaşma oluşturmuyorsa asla bir değişim değildir. Mana yolu tad veren, kokuşmayı, çürümeyi engelleyen ve olgunlaştıran kişilerin yani mana talebelerinin yoludur. Aynı zamanda bu talebeler tepedeki kent gibi içi dışı bir olan, bakıldıklarında oldukça sade algılanabilen, edinimlerini gizlemeyen ve herkese aydınlık sunan talebelerdir.

III.Tamamlama

Tamlık noktası

Tuz ve ışık olma gerçeğinde geline nokta, adeta yaradılışın altı gününü aşır yedinci güne ulaşması misali tamlık noktasıdır. Sonuç olmama, yeniden yepyeni yaradılışlara sebep olma noktasıdır. Sanki ilk yaratılma gününde eksiklik fark edilmekte, sonra bu eksiklik içte hissedilmekte ve doğru bir eğilme ile yani kabul ile, gerçek arzulanmakta ve hemen ardından kaosun ıslaha dönüştürülüp değiştirilmesi hareketliliği ile, iç dünya Yaratanla form eşitliğine taşınmaktadır. Böylelikle bir anlamda maneviyat, altı günde yaratılma misali yaratılmakta ve yedinci günde ıslah, sulh ve salah işleyişinde yeniden, "Yaratanda yaratılmış yaratancık" olma algısında mana talebesini sonuç değil sebep olmaya, karşılık beklemeksizin vermeye, yaratmaya taşımaktadır.

Bu anlamda tamlık noktası, mana egemenliğinin mana talebesinde tam işler hale gelmesidir. Bir başka ifade ile söylemek gerekirse bu nokta, için barış ve esenliğinin dışın barış ve esenliği ile kucaklaşma noktasıdır. Bu noktada mana talebesi iki önemli ışımaya bir nişan gibi üzerinde taşır. Bu manaya talebelik esası ışımalarından biri, her zaman "tuz olabilmek" ve bir diğeri ise, "her zaman "ışık olabilmektir". Tamlık noktasında talebe, bu iki ışımaya ile artık saran Işıktaki Mesihî giyinmenin etkinliği ve yetkinliğini gönenmiştir.

Kadimin ötesi

Kadimin ötesi, Yaratan'ın insanlık tarihinden öncesi anlamındadır. Çünkü kadim yani antik olan, eskinin eskisi olan kime göre, neye göre eskidir. Bu kadim kavramı insana göredir. O zaman burada Efendimiz Mesih'in çalıştığımız temeller ve ışık başlıkları altındaki bütün yaşam sunumları ile bizi taşıdığı nokta kadimin ötesidir. Bir diğer anlamda zaman öncesindeki Yaratan bilinçle bizi buluşturduğu noktadır. Tamlık noktası olan bu nokta kadimin ötesidir. Antlaşma dediğimiz "Yaratan'a halk, halka Yaratan olma" dediğimiz "olma" noktası burasıdır.

Mesih İsa bu nedenle, **"Kutsal Yasa'yı ya da peygamberlerin sözlerini geçersiz kılmak için geldiğimi sanmayın. Ben geçersiz kılmaya değil, tamamlamaya geldim"**-Mt.5:17 demektedir. Bu tamamlama daima madde olgusu içindeki insanı manaya taşıyabilmiş olma anlamındadır. Burada bir anlamda madde ile manayı algılamayı, mana ile maddeyi algılamaya dönüştürüp değiştirmek söz konusudur. Ve bir diğer tarafta bütünden gelen parçayı yeniden bütünle buluşturmak. Elbette böylesi iki zorlu dönüşüm ve değişimde insanın kaos algısında ıslah yönünde dönüşüp değişmesi kaçınılmaz olacaktır. Bütün bu içsel hareketlilik hali dar algıyı genişletecek olan içsel hareketliliktir. Ve dolayısı ile burada maddeye endeksli dar bilinç daha geniş bir bilinçle toplumu da iyi yönde, esenlik yönünde zorlayacak olmandır.

Yeninin ötesi

Kadimin ötesindeki buluşma, bir anlamda varlık algısının üstüne çıkıp o noktada buluşma gibidir. Durum böyle olunca yeni algısının da değişmesi elbette kaçınılmaz olmaktadır. Çünkü yeni, aslında henüz bilinmeyen ama var olanın keşfinden başka bir şey değildir. Elbette yeni çok önemlidir. Ama yeninin ötesi ondanda önemlidir. Çünkü yeninin ötesi keşiflerin üstündeki bakış açıdır. Bütünle kadim de buluşma, bütünle geleceği, yeniyi kucaklamadır. Bir anlamda bu da varlık algısı üstünde görebilmeye başlamaktır. Burada **hiç kimse eski giysiyi yeni kumaş parçasıyla yamamaz. Çünkü yeni kumaş çeker, giysiden kopar, yırtık daha beter olur**-Mt.9:16 örnekleme olduğu önemlidir. Çünkü bu örneklemede dar bilincin köleleştirdiği yeni algısına işaret vardır. **Bilgelik ortaya koyduğu işlerle doğrulanır**-Mt.11:19 diyen Mesih İsa bu nedenle yeninin ötesi kavramını da yaşadığı dar alan ve algı toplumunun ötesine taşın bir yaşamla göstermiştir. Bu yaşamda **insan Şabat Günü için değil, Şabat Günü insan için yaratıldı**-Mrk.2:27 düşüncesi işlerliktedir. Bu düşüncede esas olan insandır. Yaratan insanda açılırken bütün oluşturulmuş dinsel dogma ve uygulamaların aslında bir araç olduğu vurgusu bu düşünce ifadesinde oldukça nettir.

Tamlıkta tamamlanma

Tamlıkta tamamlanma hiç kuşkusuz kişinin kendine uyandırılması ile geldiği yeni uyanmış şuur haline işaret eden bir söylemdir. Yoksa tam olma kavramı da yine kime göre ve neye göre sorusu ile ele alınması gereken bir kavramdır. Yani Adem seviyesi Mesihî edinimde "suretsiz suret olma" anlamında yepyeni bir içsellik seviyesine evrilmiştir. Ve bu da yine madde ve mana arasında gidip gelmeye devam eden bir yaşam için elbette bir süreçtir. Yani burada kullanıldığı şekli ile tamlıkta tamamlanma asla herşeyin bittiği bir noktaya değil herşeyin daha yeni başladığı ve esasına uygun bir şekilde işleyeceği bir noktaya işaret eder. Ve bu noktada artık kadim ötesi buluşma ile yeninin ötesinde buluşma suretsiz suret olma tamlığını yaşamda etkin kılar ve ardı ardına değişimlerin yaşamda yer almasına yol açar. Şimdi bu değişimlere şöyle bir göz atalım;

1.Yüreğin değişimi-

Yüreğin değişimi oldukça köklü ve zorlu bir değişim sürecini gerektirmektedir. Böylesi zorlu ve köklü bir değişim için elbette öncelikle yukarıdaki dönüşüm aşamalarının özellikle düşüncenin yenilenmesi aşamalarının aşılması esastır. Bu aşamalarla birlikte dönüşümün tuz, değişimin de ışıkla yer değiştirmeye başlaması ile gelen mana egemenliği noktasında artık yüreğinde değişmeye başladığını görmek mümkündür. Yüreğin değişiminin en etkin belirtisi öfkenin aşağıya doğru çekilmeye başlamasıdır. Çünkü kişi özellikle algısını benliğe taşıdığı ve her tür madde ve mana değerlendirmesini benliğinde yaptığı konumda kendini kaosu kucağına atabilmektedir. Bu nedenle tamlıkta tamamlanmanın yaşamda etkinliğine en büyük işaret kişinin öfke düzeyidir. **Kardeşine karşı öfkelenen kişinin yargıyı hak etmesi**-Mt.5:12 bu anlamdadır. Bu daha önce çalıştığımız “temiz yürek” sözü ile ifade bulan seviyeden başka bir şey değildir. Yani öfkenin dahi yer alamadığı bir Yaratan sureti yürek.

2.Düşüncenin değişimi-

Elbette düşünce değişimi yukarıda çalıştığımız bütün konuların anlam kazanması iledir. Ama bütün anlattığımız mana talebeliği esaslarında olduğu gibi anlık değil tamlık bir süreçtir. Yani düşüncenin değişimi yüreğin değişimine, yüreğin değişimi de yine sebebe sebep olma olgusunda, bizi yeniden düşüncenin değişimine taşır durur. Fakat Mesih'in düşüncesinin bizde olması Yaratan ve Ben olgusunda olmanın yegane yoludur. Dünya üzerinde bir çok dini inanışlar, dogmalar kendi sınırlı algılarında şekillendirdikleri yap ya da yapma emirleri içinde kendi düşünce algılarını, etik algılarını kendilerine öğretip dururlar. Ama bunların çoğu sadece toplumların kendi yerel ve kültürel algıları içindeki kısıtlı görüşlerinin sonuçlarıdır. Ve sonunda hep sonuç olurlar. Yani bir anlamda dönüp dönüp yine aynı yere gelirler. Çünkü inandıkları, ahlak kabul ettikleri bir çok şey görecelidir. Yöreden yöreye değişen çok farklı düşünceler, algılar, anlayışlar, inanışlar vardır. Dolayısı ile insan evrenseli çevreselle değiştirir durur. Oysa bir kadına bakıp onu arzulamak-Mt.5:27 aslında yap ve yapmalarla donatılmış inanç algısı için yargı içine girmektedir. Oysa esas mesele, bir kadına bakanın onu insan kardeşi olarak görebilmesidir. Bu yüksektir. İşte bu yüksekli düşünce tamlığa örnektir. Düşünce tamlıkta tamamlanmada böyle bir değişim göstermektedir.

3.İlişkinin değişimi-

İlişkinin değişimi hiç kuşkusuz çevresel bakış açısını evrensele dönüştürüp değiştirebilmektir. Mana talebeliği esaslarında düşünce yenilenmesi nasıl özellikle ilk yüzyıl sorunları irdelenerek sunulmuşsa, ilişkinin değişimi de yine aynı şekilde ele alınmış ve özellikle erkeklerin eşlerini bir meta gibi görmeleri ve sürekli boşamaya kalkmaları sorgulanmıştır. Dolayısı ile mana talebesinin geldiği yeni seviyede, en yakın ilişkilerden başlamak kaydı ile Mesih İsa'nın yaşamı ile çizdiği ilişki değişiminde, bütün insan kardeşlerini kategorize etmeden görebilmesi esastır. Elbette tamlıkta tamamlanma kişinin kendi eşine, dostuna, komşusuna, halkına ve diğer bütün insanlara bakışının değişmesiyle tanımlanacak olan bir gerçeklik olarak karşımıza çıkacaktır.>

4.Sözün değişimi-

Tuz ve Işık olmak artık dönüşüm ve değişimin yaşamda etkin olduğunun en güzel göstergesidir. Bu da diğer bütün mana talebesi esaslarında olduğu gibi elbette bir anda olabilecek bir olgu değildir. Ama hiç kuşkusuz süreçle işlemektedir. Fakat tamlıkta tamlığa doğru yürüyen mana talebesi için artık böylesi bir yürüyüşte **Evet evet ve hayır hayırdır**-Mt.5:37 bu dogmaların ötesinde bir içreklik anahtarıdır. Yaşam

anahtarıdır. Böyle bir anahtar edinmiş bulunan talebe için yüreğin, düşüncenin, ilişkinin değişmesi ne denli kaçınılmazsa, sözün de değişimi kaçınılmazdır. Bir çok toplumda kişi kendi güvenilirliğini vurgulamak için birçok sözler sarfedip durmaktadır. Oysa bu sözlerin çoğuna kişinin kendisinin bile çoğu zaman inandığı söylenemez. Bu nedenle Mesihî düzeyde mana yoluna çıkmış bir kişinin bu tarz söylemleri terk etmesi de süreç içinde oldukça belirgin değişimlerden biridir. Bu söz değişiminin en güzel vurgusu da **eveti evet, hayır hayır olan ve hiç ant etmeyen**-Mt.5:35 olmaktadır.

5. Davranışın değişimi-

Daha öncede dediğimiz gibi bilgelik, ortaya koyduğu işlerle doğrulanmaktadır-Mt. 11:19. Acılar yolundan mana yoluna doğru hareket eden bir Mesih talebesi için bu oldukça açık bir söylemdir. Çünkü yürek, düşünce, ilişki ve söz değişimi elbette talebenin hal ve hareketlerinde de bir çok değişime yol açacak olan bir durumdur. Bu durumda en büyük işaret kişinin reaktif yani her şeyde hemen sonuç olan, öfkelenen bir kişi olmaması, aksine proaktif yani öfkenin karşısında bile öfkeyi elden geldiğince iyiye, olumluya taşıyabilen biri olabilmesidir. Mesih İsa talebelerini böyle bir değişime taşıyabilmek için bu nedenle **ama ben size diyorum ki, kötüye karşı direnmeyin**-Mt.5:38 demektedir. Burada direnmeme elbette sonuca sonuç olma şeklinde bir temelde söylenmiş bir söylemdir. Zira Mesih İsa'nın, dönemin aşırı dincilerine ve o dönemin halkı ezen ve zulmeden işgalci yönetimine karşı mana direnişi oldukça açıktır. Fakat buradaki direnmeme dünyanın normal anlayışı içinde bir direnme değildir. Oysa esas direniş bu tarz direniştir. Sonuca sonuç olmak yerine sebebe sebep olma tarzında bir direniş. Bu tarz daima kaosu islah eden ve daima esenlikle, barışla, insanı herşeye rağmen insan görebilmekle yapılan mana yolu direnişidir. Bu direnişte yaşamı bol yaşamla kucaklamak, bütünde açabilmek esastır. Bu da davranış değişiminin en üst görüntüsüdür.

6. Anlayış değişimi-

Görüldüğü gibi mana yolu, böylesine zorlu değişimleri içine alan bir dönüşüm yolu olduğu için bir çoklarının tercih ettiği yol değildir. Oysa Mesih İsa'nın **"yol, gerçek ve yaşam Ben'im"**-Yuh.14:6 diyerek kendini koyduğu YOL, böylesine insanı esas olması gereken yere taşıyan YOL'dur. Elbette esas olan, daima taklidinden daha kaliteli ve esas olduğu için de bir o kadar daha da zorludur. Bu nedenle insanların aklına mana ya da içsellik geldikçe sığ dinsel dogma ve geleneklere takılıp kalmaları oldukça yaygındır. Ve bu nedenle Mesih İsa, mana kapısının darlığından bahsetmekte ve her kendini Yaratanla bağdaştırmaya çalışanın bu kapıdan geçemeyeceğini söylemektedir. İşte anlayışın değişimi noktasında, devreye **düşmanlarınızı sevin**-Mt.5:44 girince, bu durum yukarıda söylediklerimizi daha da bir netleştirmektedir. Ama tamlıkta tamamlanma yolu işte böylesi önemli değişim adımlarının atıldığı yol olarak yaşamı aktive etmekte, dönüştürüp değiştirmekte ve maddeyi mana ile buluşturup anlamlandırmaktadır.

7. Mükemmellik-

Mükemmellik manada yine maddi algı ötesinde bir anlam içermektedir. Mükemmellik çok defalar dile getirdiğimiz gibi aslında eksiklik farkındalığıdır. Matta 5:2'de Mesih İsa'nın **ne mutlu ruhta fakir olanlara, çünkü göklerin egemenliği onlarındır** sözlerinde anlam kazanan uyanmış bir şuur halidir. Böyle bir uyanma, böyle bir farkındalık, insanı insan olmanın ya da var olmanın ne anlama geldiğini ve neden var olduğunu sorgulatacak bir uyanmadır. Bu sorgulama, Mesih İsa'nın **dileyin alacaksınız, arayın bulacaksınız, kapıyı çahn açılacaktır**-Mt.7:7 sözleri ile talebelerinden özellikle istenilen bir sorgulamadır. Çünkü üstün egemenliği(Tanrı

egemenliği) eğer altta(yeryüzünde) açılacaksa ve altın egemenliği üst gibi olacaksa böyle bir mana talebeliği mükemmelliğin talebeliğidir. Ve mükemmellik mükemmel olmayanda açılırsa dolayısı ile mükemmel olmayanda bu ışımda mükemmelliği edinmiş demektir.

||

UYGULAMA

Olmaya doğru

Mana Talebeliği esaslarında temeller farkındalıkla, uyanması gereken içsel şuurda farkındalıkla tarif edilmektedir. Bu farkındalık sonrasında, eksikliğin netleşmesi sonucu içte oluşturulan arzu(kap) ise ışığı içte açmakta ve ışığın sürekli ışımasına neden olmaktadır. Bu iki aşama, uyanma ve kap oluşturma aşaması, aslında tamlığa doğmayı getirmektedir. Bu tamlık, saran Işığın (kutsal Ruh'un)içselliği uyandırmasında Mesih'i giyinme olgusudur. Bu aslında tamlıkta "suretsiz suret olmaya" şuurlanma halidir ki, bu hal aslında tamlıkta tamamlanma olmakla birlikte yepyeni bir süreç başlangıcıdır. Bu süreçte tamlıkta yaşama süreci, bol yaşamı algılama, edinme, gönenme sürecidir. Yalnız bu süreç artık "yapma" kavramının terk edildiği, "olma" kavramının ise yaşamı yönlendirdiği bir süreçtir.

I.Doğru uygulama

Temeller, Işık ve Tamamlama olgusu bizi artık olmaya yani meyvedar olmaya, ürün veren olmaya taşımaktadır. Olma her ne kadar yapma ile karıştırılırsada yapmada dışsallık yani "kime göre, neye göre" sorusu olmaksızın birine ve birşeye göre yapma esastır. Oysa olmada daima "kime göre ve neye göre" sorusu temeldir. Yani temel, ışık ve tamamlama hali karaktere indirgenmiş bir olmayı, meyve vermeyi, belli bir tavır, davranışı getirmektedir. Bu mana talebeliği esaslarının yegane uygulama modelidir. Bu bir başkasını taklitle edinilmiş davranışlar bütünü değildir. Bunları sergileme hali değildir. Aksine kişi ile tamamen bütünleşmiş davranışlar bütünüdür. Zaten böylesi bir "olma temeli" üzerinde yükselen uygulama karşıya da kap oluşturacak, ışıkları yöneltebilecek olan uygulamadır.

1.Dışa endeksli uygulama

Acılar yolu (kişinin benliği için alma arzusu) üzerinde ruhsallığı yaşama indirgeme daha çok dışsal ve görsel verileri taklit yolu ile yapılır. Böylesi bir yaklaşımla kişi içselliğin doruklarını edinemediği gibi, gönenemediği ruhsallığı bir anlamda kendine bir kabuk oluşturma yöntemi olarak kullanır. Artık bu kabuk, bu kişi için kendinden ayrılmaz bir parça oluşturmaktadır. Ve genellikle aşağıda sıralayabileceğimiz davranışları kendi konumunu korumak için yineler durur. Bu davranışları şöyle özetlememiz mümkündür;

a.Kendini toplumdan ayırır.

Görsellikte farklı olmayı seçer. Söz ve davranışları ile yargılayıcıdır.

b.Toplumunu kendine endeksler ve kendi yerinin önemini vurgular.

Böylelikle saygı beklentisindedir.

c.Yerini, farklılığını ve saygınlığını sürekli kılabilen bir çok kuralı oluşturur

d.Sadece kendi ile aynı konumda olanların edinebileceği bir çok soyut değeri somut alırlar.

2.İçe endeksli uygulama

Mana yolu üzerinde ruhsallığı yaşama indirgeme ise, daha çok içsel ve görsel olmayan verileri taklit yolu ile değilde gerçekten edinme yolu iledir. Bu nedenle başlangıçta sarran Işığın(kutsal Ruhun) işlevinde Mesih'i yüreğe alma ve yaşama indirgeme esası vardır. Çünkü surette suretsiz açabilmek mümkün değildir. Suretsiz suret olmak için kavramı yaşama edinmek esastır. İşte bu noktada; **doğruluğunuzu insanların gözü önünde gösteriş amacıyla sergilemekten kaçının**-Mt.6:1 esası devrededir. Burada esas olan talebenin kendini boşaltmışlıkta esasla yani esas başlatıcı nedenle olan bağıdır. Üstün gücün içten dışa ışıması ancak bu şekilde olacaktır. Bu gerçeklikte olmaya endekslenmiş olan Mana Talebesi, Mesih seviyesinde ve Yaratan'la form eşitliğinde genelde şu esaslara göre bir davranış sergiler;

a.Kendini toplumdun ayırmaz.

Görsellikte, söz ve davranışında kendi değerlerinde doğallığı seçer.

b.Kendini toplumla endeksler ve değerleri ile toplumda yer alır.

Yaşama saygıyı esas kabul eder.

c.Yerini, doğallığını ve varlığa saygısını sürekli kılabilecek değerleri yaşama edinir.

d.Bütün insanları farkındalığa ve uyanmış bir şuur haline taşıyacak bir çok soyut değeri pratik eder.

II.Esasa Uygulama

Temeller, ışık ve tamlığa doğru hareketi sürekli kılan belli başlı kadim uygulamalar, geldiğimiz mana noktasında, bizim ne kadar içe ya da dışa endeksli olduğumuza aynadır. Bütün bu kadim uygulamalar, aslında bizi öze, esasa, daha doğrusu bizi maddi alanımızdan mana alanımıza taşımaya araçtır. Hem de kadim araçtır. Bu kadim uygulamaları şu şekilde sıralamamız mümkündür;

a.Gönüldekini dile getirebilmek-*Dışı içle bir kılmak.*

b.Özle sürekli bağ kurabilmek-*Boşaltma.*

c.Karşılıksızlık ilkesinde veren olabilmek-*Boşaltmayı sürekli kılma.*

d.Bedeni her zaman mana ile buluşturabilmek-*Boşluk halini korumak.*

e.Mana yolunda bütüne dahil olabilmek-*Bir olma halini güne indirgemek.*

Bu sıralama bizi esasa taşıyacak olan bir sıralamadır. Elbette bu sıralamada yaşamın doğallığı esası önemlidir. Yani Mesih'in gönenildiği yaşam, içe endeksli bir yaşam olma kaydı ile ve bu kadim esaslara kendi doğallığı içinde, sürekli içsel yükselişe endeksli bir yaşam olacaktır.

a.Gönüldekini dile getirmek

Gönüldekinin dile gelmesi aslında **dışı yaratanın içi de yaratması**-Lk.11:40 gerçeğinde için dışın bir olması ile bağlantılı bir gerçekliktir. Yani söylenilen sözle yürek, yürekle söylenilen söz birbirini esas anlamda tamamlayıcı olmalıdır. Mana talebesi, sonsuz yaşam algısını, Yaratan'ı ve gönderdiği Mesih'i kendi içselliğinde açabilme ile ilişkilendirmektedir-Yuh.17:3. Bu bağlamda da içine edindiği Mesih seviyesini dili ile yani yaşamına uygulama olarak taşıyabildir. İşte Mana Talebeliği Esaslarında en büyük tanıklık ya da dil ile ikrar dediğimiz kavram, yaşamla tasdik edilen teorinin yerli yerinde pratiğe indirgenmesidir. Yaratan sözünün kişiye yakın olması ve **kişinin ağızında ve yüreğinde olması**-Rom.10:8 ifadesinin esas pratikteki hali budur

b.Özle sürekli bağ kurabilmek

Özle sürekli bağ kurabilmek parçada değil ama bütünde hareket edebilmek demektir. Bütün insanın esas yaratılma amacına geri dönmesi ile algılanabilecek bir içsel gerçekliktir. Bu için dışın bir olabilmesi gibi, parçanın bir başka deyişle kişinin bütünü ile, kendini çevreleyen o muhteşem bilinen ve bilinmeyeni ile uyum içinde olması demektir. İşte bağ kurma bu noktada başlamaktadır. Bağ kurma aslında saran Işıkla gönenilmiş, Mesihi seviyede yaşam sürebilmektir. Bu ibadet ve dua dediğimiz dini kavramlarla anlatılmaya çalışılmış ve daha doğrusu maddeye taşınmış bir durumdur. Ama esası, kökleri daha derinde olan bir uyanıklık hali, bir uyanmış şuur halidir. Aslında burada esas olan kişinin kendisini boşaltabilmesi halidir. Çünkü ancak böyle bir hal içinde saran Işık ve dolayısı ile ince tatlı ses, içsellikte kendini açığa çıkarmış olacaktır. Bu da özle sürekli bağ kurabilmeye temeldir. Her zaman sevinme, sürekli dua yani bütünü parçaya çağırabilme ya da üstü alta, yaşama indirgeme ve dolayısı ile saran Işık Ruh'u asla söndürmeme anlamına gelmektedir. Ancak bu şartlarda günlük vakit ibadetinin değeri bir amaç değil, ama araç olması anlamında çok büyüktür.

c.Karşılıksızlık ilkesinde veren olabilmek

Kendini boşaltma kavramı aynı zamanda vermeyi içeren bir kavramdır. Mesih İsa'nın kendini insanlığa sunması vermedir. Bunun gibi mana talebeliği esasları içinde verme bir anlamda yüklerin terki olarak algılanmaktadır. Bununla birlikte "hizmet etme" kavramının da içeriği yine vermeye endekslidir. Çünkü Mesih'in temel öğretisinde **karşılıksız aldınız, karşılıksız verin-Mt.10:8** vardır. Bu temel gerçeklikte **sol elin sağ elin ne verdiğini bilmemesi ve sizden bir şey dileyene verin , sizden ödünç isteyeniyi geri çevirmeyin** tarzında bir çok öğreti, mana talebeliğinin temellerini oluşturmaktadır. Bu bağlamda için dışın bir olması, kendini boşaltma ve bu boşaltmayı sürekli kılma üç temel esasa uygulama prensibi olarak karşımıza çıkmış olmaktadır.

d.Bedeni her zaman mana ile buluşturabilmek

Acılar yolunda kişi daha ziyade hep içselliğini bedeninin arzularına göre yönlendirme eğilimindedir. Oysa mana talebesi için olması gereken bunun tam tersidir. Yani beden kendini sürekli kendine kilitleyen, bir anlamda kısıtlı algı ve işlevi olan bir sistemdir. Oysa mana yolu içindeki kişi için, mana yolunu ışıtan saran Işık yani bütünün aydınlığıdır. Bütünün aydınlığı ise mantık üstü iman edinimidir. Bu edinime göre bedeninin ruha tabi olması, alma arzusunu karşılıksızlık ilkesinde vermeye endekslemektir. Bu nedenle bu bedene göre kısıtlı algı içinde işleyen alma arzusunun durdurulması önemlidir. Çünkü bu durdurma büyük bir içsel ilerlemeyi, genişlemeyi de beraberinde getirecek demektir. Eğer bu anlayış üzerinde olacaksa, böyle bir mana buluşması için oruç gibi bazı uygulamalar oldukça önemli ve etkin yardımcı unsurlar olacaktır. Ama yine esas bu uygulamaların amaç değil, araç olmasıdır. Bedeni her zaman mana ile buluşturabilmede asıl olan, **insanlara değil, göklerde O'lana**, o ilk başlatan nedenle bütünlük için, oruç tutmak ya da bir takım fizik arzuları zaman zaman durdurabilmektir-Mt.6:18. O zaman için dışın bir olması, kendini boşaltma ve boşaltmayı sürekli kılma ilkesine bu noktada, bir de boşluk halini koruma ilkesi eklenmiştir. Bu da daha ziyade bedeninin arzularına zaman zaman isteyecek gem vurma şeklindeki uygulamalar bütünüdür.

e.Mana yolunda bütüne dahil olmak

Burada Mesihi seviyenin o en önemli kaynak noktası vurgulanmaktadır. **Nerede iki ya da üç kişi benim adımla toplanırsa, ben de orada aralarındayım-Mt. 18:20** o birliktelik noktasını vurgulamaktadır. Bu sözün öncesinde **iki kişinin dileycekleri herhangi bir şey için anlaşması** durumuna vurgu vardır. O zaman bu birlikte-

lik sadece bir araya gelme ya da illa yüzde yüz aynı görüşte olma anlamında olmayan daha üst bir birlikteliktir. Bu tarzda bir gönül birlikteliği **yeryüzünde bağlayacağımız her şeyin gökte de bağlanmış olacağı** şekilde işleyen harika bir “Mesih gönlü” birlikteliğidir. Yazılarda bu birliktelik **Mesih’te tek bir bedeniz ve birbirimizin üyeleriyiz** şeklinde ifade bulunmaktadır. Yalnız bu kendini kapatan bir birliktelik beden olma hali değil, *sevinenlerle sevinme, ağlayanlarla ağlama* ilkesinde genişliği bütün insanlığı kaplayan bir bütüne dahil değildir. Bu dahil olmada bir anlamda halka elbette her bir mana talebesi için önce kendi Yeruşaliminden yani çevresinden, ait olduğu kendi küçük dünyasından başlayacak ama sonra Yahudiye’ye, sonra Samiriye’ye ve sonra dünyanın her tarafını kapsayacak bir biçimde bütüne dahil olma prensibinde genişleyip duracaktır.

III.Uygulamaya Kaynaklar Teori ve Pratik Birlikteliği

Teoriyi pratiğe taşımak her zaman manaya talebeliğin esasları içinde bir olmazsa olmazdır. Bu “on buyruktada” oldukça net bir konudur. İlk dört buyruk kişiyi Yaratan’la buluştururken yani bir anlamda teorinin kaynağı ile kucaklaştırırken diğer taraftan diğer altı buyrukle da bizi doğrudan pratiğe yani uygulamaya sevk etmektedir. Bunu özetleyecek olursak on buyruğun ilk dört maddesindeki teori şu sıralamada yer almaktadır;

1.Yaratan’ın tekliği yani bütünlük-**karşında başka ilahlar olmayacak**-Çık.20:3

2.Yaratan’ın eşsizliği yani suretsizlik-**hiç suret yapmayacaksın**-Çık.20:4

3.İsmindeki gücü yani tekrarsızlık-**İsmini boş yere ağzına almayacaksın**-Çık.20:7

4.Farkındalığın gücü-**Sebt gününü takdis**-Çık.20:8.

Görüldüğü gibi bu ilk dört maddede mana teorisi daha ziyadesiyle Yaratan insan ilişkisi üzerine inşaa edilmektedir. On buyruğun diğer altı maddesinde ise pratiği yani esasa uygulamayı daha ziyadesiyle insan-insan ilişkisinde görmek mümkündür. Bunu özetleyecek olursak on buyruğun diğer altı maddesindeki pratikte şu şekilde yer almaktadır;

5.İnsana, soyuna saygı-**anne, babaya hürmet**-Çık.20:12

6.Hayata saygı-**Katletmeyeceksin**-Çık.20:13

7.Bedene saygı-**zina etmeyeceksin**-Çık.20:14

8.Mülke saygı-**çalmayacaksın**-Çık.20:15

9.Hakka saygı- **komşuna karşı yalan şahadet etmeyeceksin**-Çık.20:16 ve

10.Özel hayata saygı-**komşunun evine tamah etmeyeceksin**-Çık.20:17

Bütün bunların ışığında baktığımızda teorinin pratiğe indirgenmesinin ne denli önem taşıdığını görmemiz mümkündür. Ama gerek teoride gerekse pratikte mana talebesinin yerli yerinde durması için hep o mantık üstü inanç dediğimiz, Mesih’i içsellikte gönenme ve Ruh’un rehberliğine tabi olma ile Yaratanı içte açma esası şarttır. Bu içte açış fikri, öğrenme ya da fikri kalıplara dökülmüş öğretileri zihne edinme değil, tamamen maddi algının ötesinde, içsellikteki tatlı sesi duyabilme ile alakalıdır. Böyle bir duyuş olmaksızın manaya talebeliğin söz konusu olması mümkün değildir. Çünkü bu Mesih İsa’nın **bu sırrı sana açan insan değil, göklerdeki Babamdır**-Mt.16:17 sözlerinde ifade etmek istediği içsel bir olgudur. Bir olma olgusudur. Ve bu içsel açılmanın sonucunda da bu içsellik besleyecek temel kaynaklara yol açılmış olmaktadır. Zaten bu kaynaklar olmaksızın kişinin manaya talebelik etmesi ya da Mesih’te Yaratan’la form eşitliğine dönüşüp değişmesi söz konusu bile değildir. Çünkü teoriyi sürekli olarak pratiğe dönüştürüp değiştirebilecek olanlarda aslında bu uygulamaya kaynak teşkil eden esasa uygulamalar içinde yer alan kaynak uygulamalardır.

IV.İki temel kaynak

Esasa Uygulama içinde yer alan ve teoriyi sürekli olarak pratikte tutmaya teşvik eden iki temel kaynak vardır. Bu kaynakların ne denli temel olduğunu görebilmek için sadece Mesih İsa'nın yaşamına bakmak yeterlidir. Bu kaynaklardan birincisi ve en önemlisi aslında üst aklı sürekli aşağıya çekmek için oldukça gerekli olan “**Özle sürekli bağ kurmaktan**” başka bir şey değildir. Bir diğeri ise maddeyi manaya değilde manayı maddeye rehber tayin edecek olan “**bedeni her zaman mana ile buluşturabilmektir**”. Şimdi bu iki esasa uygulamaya ve teoriyi pratikte açabilmeye temel kaynağı biraz açalım;

a.Özle sürekli bağ kurabilmek-Göklerdeki Babamız

Kablosuz ağ bağlantısı bir akıllı telefon için ne kadar önemli ise, yaratılmışın da bütün ile yani Yaratan ile bağ kurması o denli önemlidir. Bu bağ kurma olgusu, maalesef inançların kullandığı kelimelerle çoğu zaman oldukça dar anlamda algılanır olmuştur. Oysa bağ kurma, aynı telefon misali insanı insan kılan varlığının bütün içindeki yerini belirleyici bir unsurdur. Her ne kadar ibadet ya da dua kelimeleri ile bu anlam ifadelendirilmeye çalışılsada anlam oldukça daralmaktadır. Oysa yazılara göre, kesintisiz iletişim özellikle “bereketleme” ifadeleri ile, verinin her içe alınışında dışa övgü şeklinde bir alma verme hareketliliğindedir. Ve bu durumda mana farkındalığı içindeki mana talebesine oldukça büyük bir uyanık şuur hali vermektedir. O zaman bağ kurma, verilerin bize kadar olan bütün var oluş süreçleri ile birlikte değerlendirilmesi ve bu muhteşem işleyiş zincirinin farkındalığında bir anlamda bu zincire dahil olmadır. Ya da zincirde bir kopukluk oluşmaması için adeta o muhteşem özü çağırma ve içteki iletişim kesikliğini yeniden sağlamaktır. İşte ibadet bu bağlamda açıldığında ve dua esas kendi anlamında yani “çağırma” anlamında açıldığında, özle sürekli bağ devreye girmektedir. O zaman özle sürekli bağ kurmada;

a.Veriyi bize ulaşana kadar geçirdiği süreç içindeki serüveni ile algılayıp **övgü sunmak**

b.Bu süreç içindeki zincirin bir parçası olabilmek için ve bu zinciri kopartmamak için **çağırda bulunmak** şeklinde algılanabilir.

O zaman **bereketleme yani övgü** ve **dua yani çağırma** bir anlamda bu iki noktayı kapsayan iki önemli bağ kurma aracı olarak karşımıza çıkmaktadır. Ve bu iki önemli nokta, iki temel kaynaktan biri olarak esasa uygulamayı teşvik edip destekler. Mesih Talebelerinin sorusu üzerine özle sürekli bağa araç olan dua için Mesih İsa aslında oldukça net bir örneklemede bulunmuş ve özle sürekli bağın araçlarından olan bereket ve dua konusunu meşhur “dağdaki vaazın girişinde” yani Matta 5:1-11’de ve 6:5-14’de oldukça net bir biçimde açıklamıştır. Özellikle “çağrı” yani özle sürekli bağ kurabilmede en büyük araç olan dua konusunda bu bölümde oldukça net bir yol haritası sunulmuştur. Mesih dönemin geleneksel uygulamasında gün üç bölünmüştür. Ve gün içi ibadeti sabah, öğle ve akşam olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu üç uygulamada yer alan “18 bereket”-“huzurda duruş” ya da İbranice tabiri ile “Amida” duası adeta Yahudiler için Mesih İsa'nın döneminde de bu üç ibadet vaktine dua temeli oluşturmuştur.. Efendimiz Mesih İsa ise bu 18 bereketi özetlemiş ve “Göklerdeki Babamız” duası başlığında talebelerine öğretmiştir. r. Bir anlamda bu dua aslında teoriyi pratikte sürekli kılabilmede oldukça sade, anlaşılır ve uygulanabilir bir yol haritası haline getirilmiştir. Buna göre bu yol haritası şu sıralama üzerine şekillenmektedir:

1.Adın kutsal kılınsın-

Özle sürekli bağ kurmada araç olan dua yani çağırda en hayati nokta hiç kuşkusuz çağırının kime olduğu noktasıdır. Bu nedenle “talebenin duası” olan bu önemli yol haritası

“Ey göklerdeki Babamız!” seslenişi ile başlayarak aslında “çağrı” olma olgusunu daha ilk anda vurgulamış olmaktadır. Burada “gökler” aslında “mantık üstü imana” yani “edinim imanına”, aklın algısının ötesindeki suretsiz, üste, bilinmeze işaret etmektedir. “Babamız” ifadesindeki erillik ise her şeyi başlatan, yumurtayı dölleyen sperm misali, o en üstteki, o en yüce olan ve algımızın ötesindeki “ilk nedene” işaret etmektedir. O zaman böylesi bir ilk nedene her ne şekilde hitap edilirse edilsin asıl önemli olan bu ilk nedenin adının her şeyden ayrı tutulmasıdır. “Adın kutsal kılınsın” ifadesindeki bu üstünde üstündeki unsuru alttaki hiç bir şeyle karıştıramayacak, benzetemeyecek şekilde ayırma vurgusu burada oldukça açıktır. Bu aslında Yaratan düşüncesinin çok net bir biçimde farkındalığına kendimizi çağırma ve böylelikle evrensel zincirin de farkındalığında yerimizi fark edebilmeye yoldur.

2.Egemenliğin gelsin-

Özle sürekli bağ kurmada ikinci adım ise Yaratan düşüncenin sürekli olarak alta yani aşağıya çağrılmasıdır. Çünkü Mesih düşüncesinin bizde olması Adem seviyesi üstünde yani sürekli egonun kendi çıkarı için alması üzerine kurulmuş doğal haliyle insan seviyesinin üstüne çıkılmış olması demektir. O zaman böylesi Yaratan'da yaratılmış yaratıcık olabildiğimiz bir seviyede sürekli kalmamız için gerekli olan yegane şey hep üstün düşüncesini alta açabilmektir. Bunun içinde her tür düşüncemiz üzerine o en üstteki ilk nedenin yani Yaratanın düşüncesinin sürekli olarak çağrılması bizim sürekli olarak özle bağ kurabilmemiz anlamına gelmektedir. Bu nedenle manaya talebelik esaslarında özle sürekli bağ kurmak için “talebenin duası” üzerine kendine dua inşa eden talebe gerçekten de özle sürekli bağını kurmuş olan hakiki bir mana talebesi olmuş olacaktır.

3.Senin isteğin olsun-

Üst akla tutunmak, Mesih'te Ruh'la bizde açılan o muhteşem Yaratan düşüncesinin farkındalığında, o düşünceyi sürekli alta davet etmekle mümkündür. Bu da bir anlamda küçük“ben'in”, büyük “BEN'e”, o muhteşem Yaratan'a eğilmesi ile söz konusu olacaktır. Burada bu üç adımda üstün farkındalığında olan mana talebesi üstü alta davet ederken gerçek bir ibadeti yerine getirmektedir aslında. Çünkü böyle bir davetle Yaratan önünde secde edercesine eğilmiştir. Bu insanın kendini adeta ruh, düşünce ve bedenle birlikte bir arada dile getirmiş olması durumudur..

4.Gündelik ekmeğimizi ver-

Ekmeğ, her bir insan için yaşama temel bir besin kaynağıdır. Burada bu ifade gündelik manevi ve maddi ihtiyaçların karşılanması için kullanılmıştır. Yani mana talebesi bütün ihtiyaçlarında o muhteşem evrensel zincir işleyişinin farkında olarak, kendine gün içinde yetebilecek ve kimseye muhtaç olmayacak kadar ihtiyacı olanını gönülden talep etmekte ve bunun için arzu oluşturmaktadır.

5.Bizi bağışla-

Özle sürekli bağ kurma, Işığa kanal olma rolümüzü doğala, bir başka deyişle güncel yaşamımıza indirgememiz demektir. Burada kanal olmak, eksikliğin farkındalığında, yüreğin nefsi inkarında anlam kazanacak bir durumdur. Elbette bunun içinde kanal olmamıza en büyük engel olan şeyi, kendimizi tam görmeği ortadan kaldırmamız önemlidir. Bu da başkalarını bağışlayabilmekten geçmektedir. Böylesi bir yaklaşımda öncelikle bizim bağışlanmamız yani pratikte etkin olmamız teorisinin alta çekilmesine güzel bir örnek teşkil etmektedir. Bu durumda Yaratan'dan akan tamlık, eksikliğimizi farketmemizde eksikliğimizi tamamlamış olacaktır.

6.Ayartılmamıza izin verme-

Özle sürekli bağ kurmada araç olan içsel talebimizi çağrıya dönüştürmek, bir başka ifadeyle dua inşaa etmek bu noktada artık “ihسان etmek için alma” prensibini bizde sabitlemiş olmaktadır. Çünkü ayartılmak mana yolunun bütün verilerinden yeniden acılar yoluna yani “alma arzusunun” etkinliğindeki yola geri çağrılmaktır. Bu nedenle mana talebesi sürekli olarak yüreğinde böylesi bir ayartılmaya karşı kendisini uyanık tutabilecek bir dua inşaa edebildiği sürece, yürüdüğü yolun aksi istikametine doğru bir meyil göstermemiş olacaktır. Yaratan düşünce farkındalığı, bu farkındalıkta bu düşünceyi yaşama indirgeme çağrısı ve üstün işlemesine izin verme, gündelik ruhsal ve bedensel gereksinimlerde, eksikliklerimizin farkında bir daha yaratılmış düşünce seviyesine geri dönmeme talebi bu altı adımda bizi tam anlamı ile bütünde övgüye taşımaktadır. Bu yaşamın tamamını kapsayan özle sürekli bağ kurma noktasıdır. Övgü, yakarış ve şükran üçlüsü bu dua inşası içinde bir bütün oluşturur. Elbette burada esas olan böylesi önemli bir noktanın bir dinsel uygulama olarak ele alınması değil, içerdiği anlamlarla birlikte içte açılıp yaşam boyu mana yolunda bol yaşama talep oluşturmasıdır.

b.Bedeni her zaman mana ile buluşturabilmek.-Gizlide O’lan

Bedeni her zaman mana ile buluşturabilmek, bedene bir diğer anlamda toprağa esas sahibini hatırlatmak gibi bir durumdur. Çünkü sorun beden (toprağın)kendisini sürekli kendine endeksli bir yaşam döngüsüne kaptırmış olması sorunudur. Böyle bir durumda bu döngü kişiyi kendine kilitler ve adeta kişi sadece beden arzularını algılar bir hale gelir. Elbette bu kısır döngü içinde sahip konumunda olan bedendir. Oysa üç seviye Şabat bile bize sürekli olarak hatırlattığı her bir sureti orijinaline dönüştürüp değiştirmenin esas amaç olduğu gerçeğidir. Bu durumda o zaman beş esas uygulamaya iki temel esastan ikincisi olan bedeni her zaman mana ile buluşturabilmek, bir anlamda işleyiş zinciri içinde veri serüvenini fark etmek ve bu zincirin bir parçası olma için çağrıda bulunma sonrasında bedeni form eşitliğine endekslenmektir. Burada her tür veriyi ve veriyi alan sistemi orijinaline teslim esası vardır. Kısacası dıştaki makro evren, o muhteşem varlık alemi farkındalığı içten dışa bereket ve dua ile ifade bulup dışa yansır. Bu muhteşem veri zinciri ve zincir içindeki yerin farkındalığı da içteki derinliğin ve sessizliğin ihtişamında, ifade bulup içe yansır. Sonuçta içle dışın birlikteliğinde, form eşitliğinde, Yaratan yaratılan form eşitliği ortaya çıkar. Bu elbette Mesih’i seviyenin marifetidir. Saran Işık Ruh’un, o içteki işleyişinde dış içte Mesih’le bütünleşir ve Yaratan yaratılanda açılır. Bedeni her zaman mana ile buluşturmak, ilk nedeni yani Baba’yı zincir verilerinde fark etmek ve zincirdeki yerimizi idrak etmekle çıkılan mana yolunda mümkün olabilecek olan bir iç uygulamalıdır. Bedeni mana ile buluşturmak, yukarda da dediğimiz gibi, bedeni esas sahibine yani manaya teslimden başka bir şey değildir. Bu temel prensipler doğrultusunda o zaman bedeni kaos ıslah ve disiplinle olması gereken seviyeye taşıma anlamına gelen bu temel uygulamada yapılanları şu şekilde özetlemek mümkündür;

1.Sonlu olanı sonsuz ile buluşturmak.

Her şey orijinaline dönüşüp değişeceğine göre, sonlu olan elbette sonluluğa ve sonsuz olan ise elbette sonsuzluğa dönüşüp değişecektir. O zaman kalıcı olanın kalıcı olmayı yönetip yönlendirmesi elbette kişinin esası ile hareket etmesinden başka bir şey değildir. Bu nedenle bu prensip bedeni mana ile buluşturmaya temel prensiptir.

2.İçî esasına dönüştürüp değiştirmek için boşaltmak.

Dolu olan herhangi bir boşluğu yeniden yeni bir şeylerle doldurmak elbette mümkün değildir. Bunun için bedeni madde ile dolu olan bir varlığın manayı dilinde zikretmesinin de elbette bir anlamı olacak değildir. Burada esas olan o ince tatlı sesin çıkması için ney yapımında neyin içi nasıl boşaltılıyorsa için de boşaltılmış olmasıdır. Kısacası bedeni mana ile buluşturma esasları arasında içi boşaltmada oldukça önemli bir yer tutmaktadır.

3.Bütün bu iç hareketliliği doğala indirgemek.

Sonlu olanı sonsuzla buluşturmak ve içi boşaltıp bu içselliği mana ile yeniden doldurmak elbette çoğu karakter özelliklerimizi oluşturan içsel esaslar gibi soyut bir hareketlilik halidir. Ama maddi yaşam içinde olduğu gibi, mana yaşamında da esas kalıcı olan, inandırıcı olan, gerçekten dönüştürüp değiştiren, yapılan her uygulamanın içten, esastan, karakterden gelen uygulama olmasıdır. Çünkü o zaman uygulama gerçekten hem içe hem dışa etkin ve yetkindir. Bu nedenle Matta 6.bölümde oruç tutulduğu zaman surat asılmasının gerekliliğine vurgu vardır. **Gizlilik içinde yapılanı gören Babanız** ifadesi de zaten gizli olan Yaratan'ın gizlide olanı görmesine işaret etmektedir. Bu işaret yukarıda ifade etmeye çalıştığımız bütün içsel işleyişin hangi seviyede olması gerektiğine dair net bir öğretiyi vermektedir. İç hareketlilik içte ve olduğunca kendi doğalında olmalıdır. Ve bu iç hareketlilik kişiyi esas hedefe taşımalıdır.

4.İçi yalıtılmış hali ile sahibine teslim etmek.

Elbette kişinin benliği ile dolu bir içsellik, eninde sonunda sadece o benliğe teslim olunacaktır ki, bu döngüdür. Dar alan paslaşmasıdır. Oysa esas hedef için kendi yalıtılmışlığında bütüne teslim edilmiş olmasıdır. Bunun içinde kişinin kendi çıkarı için almasından, önyargılarından ve kendi sebep sonuç ilişkilerinden yalıtılmış olması gerekmektedir. Böyle olursa Yaratan'a teslim edilmiş olan kişinin içselliği, kişinin esas yaratılma gayesine dönmüş olacaktır. Bir anlamda bu kişinin aslına dönmesi ve aslında ışıması demektir.

5.Bilineni bilinmeyenle kucaklayıp bilmemeyi seçmek.

Bu da harika bir noktadır. Efendimiz Mesih İsa bile, kendisine dünyanın sonu hakkında sorulduğunda, bilmediğini rahatlıkla dile getirebilmiştir. Bilinen ya da bildiğimizi sandığımız her şey, kendi kavram derinliğinde ya da arka planında, bizim bilmediğimiz bir çok şeylerle çevrilidir. Başlangıç ve son O'lan için bilinen her şey, esasında bilinmeyende bilinendir. Bu nedenle bizler de bildiğimiz kadar bilinip, bilindiğimiz kadar bilme ilkesinde yaşar gideriz. Bu yaşam akışında bilmemeyi erdem edinmiş olmak önemlidir. Bu erdem de yine bedeni mana ile buluşturan büyük prensiplerden biridir.

Bu maddeleri çoğaltmak elbette mümkündür. Bu bağlamda ve bir anlamda ifade edecek olursak o zaman Matta 5'i irdelediğimizde bize sunulan ve beş maddede özetlediğimiz esasa uygulama, mana talebesini tam anlamı ile dönüşüm ve değişime taşımakta ve hatta bölümün sonunda talebeyi, düşmanı dahi sevmeye kadar taşımaktadır. Özellikle Matta 6'da vurgulanan bu beş esasa uygulamaya, yoksullara karşılık beklemeden verme ile pekiştirilen iki temel kaynak ise, dua ve oruç olarak karşımıza çıkmaktadır. Bunları içtenlikle uygulayanlara ise, göklerde hazineler biriktirmenin değeri vurgulanmakta ve kaygılanmanın sırlarına işaret edilmektedir. Bu oldukça açık bir biçimde ve hatta tam anlamı ile "mana talebesine esasa uygulamalar" rehberidir. Adeta "göklerdeki Babamız" ifa-

desi bütün esasa uygulamaya bir anahtar kod oluşturmakta, “gizlide olan Babamız” ifadesi ise esasa uygulamalara iki temel kaynak için bir anahtar kod oluşturmaktadır.

III

İLERLEME

Edinim inancı bir teori pratik işleyiştir. Böyle bir işleyişte teori Yaratana bütünleşme ise, pratik bu bütünleşmede vakit geçirmeden hemen pratiğe geçmektir. Bu ilerlemeyi getiren önemli bir unsurdur. Mesih İsa'nın **kalk, şilteni topla, evine git**-Mt.9:6 ifadesinde aslında bu etkin işleyişi görmek mümkündür. Özellikle içsel ilerleme, pratiğin kişi bazında içinde bulunduğumuz ana indirgenmesinde kendini gösterebilecek bir gerçekliktir ve bu gerçeklik özellikle kişinin edinimidir. Bu Çıkış 24:7'de **Yaratana'nın her söylediğini yapacağız, dinleyeceğiz** cümlesinde de açıkça vurgulanmaktadır. Yaratana bilincin içte açılması için, her şeyden önce “naase” yani “yapacağız” ve “nişme” yani dinleyeceğiz, bir başka tabirle öğreneceğiz şeklinde bir disiplin içinde olma esası, bize kadim zamanlardan hatırlatılmaktadır. Böyle bir disiplin içinde olma bir anlamda “ustayı alıştırmaya yapar” sözünü bize hatırlatmaktadır. Bu bağlamda ilerlemede ilk basamak, bakış açısını değiştirmek olmalıdır. Çünkü Mesih İsa'nın ifadesiyle mana talebesi **dünyadan seçilmiş** olandır. Bu seçilme, talebeyi mecazi manada dünya üstüne çeken bir seçilmedir. Mana talebesi **dünyadan olmamaya**-Yuh.15:19 seçilmiş ve çekilmiştir. O zaman bu noktada mana talebeliğine davet edilmiş, bir anlamda çağrılmış olan ve bu çağrıya uymuş olan kişi, dünya üstü bir bakış açısında yola çıkmış olan bir kişidir. Bütün bunların ışığında mana talebeliği esaslarına göre ilerleme, genelde insanın kendi kendini kandırma şeklinde bulunduğu bir dar alandan başka bir dar alana hareket etmesi değildir. Pratiğin, teorinin zenginliğini kanıtlaması ve kişiyi bulunduğu konumundan kaldırması ve hatta bir daha aynı konuma dönemeyeceği bir biçimde kaldırabilmesidir. Dolayısı ile bütün bu hareketlilik kişinin bakış açısını dönüştürüp değiştirmesine bağlıdır. Temel kavramları yaşamına edinmiş ve esasa uygulamalarla zaten pratiği teori doğrultusunda günlük yaşama indirgeyebilmiş bir mana talebesi için ilerleme elbette kaçınılmaz olacaktır.

I. Bakış Açısını Değiştirebilmek

Hiç kuşkusuz göz en önemli ve değerli organımızdır. Bu değerli olma yalnızca maddi anlamda değildir. Mana anlamında da gözün yani bakış açısının değeri tartışılmazdır. Çünkü bakış açısı, içimizi dışımızla, dışımızı içimizle bütünleme ya da ayrıştırma anlamında çok önemli bir rol oynamaktadır. Bu nedenle **gözünüz sağlamsa bütün bedeniniz aydınlık olur**-Mt.6:22 ifadesi oldukça önemli bir ifadedir. Elbette bu yaşamın, dar yaşamdan bol yaşama dönüşüp değişmesi, yaşamın aynı zamanda anlam bulması açısından önemlidir. Burada esas söylenilmek istenilen, talebenin bütünle buluşmasıdır. Bu da bir anlamda içteki mumun aydınlıkla buluşmasıdır. Yaşamda farklı bakış açıları olduğu kesindir ve her bakış açısı gerçekte bedeni, yaşamı, özellikle mananın yönetiminde maddenin aydınlanılabileceği bir yaşama dönüştürüp değiştirebilecek değildir. O zaman bizim esas içi dışı dışı içe taşıyabilecek bir bakış açısını ayırt edebilmemiz gerekmektedir. Ve ne yapıp yapıp o bakış açısını bakış açımız yapabilmemiz yaşamsal derece önemlidir.

1. Bakış açısını maddeden manaya çevirebilmek

Daha önce çalıştığımız gibi, esasa uygulamaların ana kaynağı olan iki temel kaynak yani **özle bağ kurma (dua)** ve **maddeyi mana ile buluşturmak (oruç)** bizi mana hazinelerine ve kaygısızlık temelinde olmayan bilinçli bir kaygılanmamaya taşımaktadır. Kısacası mana talebesi için içsel yaşam, birbiri ile zincirlemesine ilişki içinde bulunan bir yaşamdır. Bir anlamda halkanın bir tanesini uygulamaya almak aynı zamanda diğer halkalarında uygulamaya dahil olması anlamındadır. Hepimizin net olarak bildiği gibi bedene endeksli olan günlük yaşamda daha çok bakış açımız hep maddi algı üzerindedir. Bu nedenle maddi edinimle bakış, kişiyi sürekli olarak küçük ben algısında, bir çıkar temelli alma arzusu etrafında döndürür durur. Kadim yazılarda Akan isimli kişi buna güzel bir örnektir. Kendi çıkarı için alma arzusunun büyüklüğünde Akan isimli kişi, sonunda hem kendini hem de etrafındakileri de bitirmiştir-Yesu 7. Bu örnekleri çoğaltmak mümkündür. Mesela, yine yazılarda herkesin malını mülkünü ortaklaşa paylaştığı bir dönemde, maddeye olan tutkuları nedeni ile, sattıklarının yarı gelirini kendilerine saklayıp yalan söyleyen Hananya ve Safira'da bu duruma güzel bir örnek oluşturmaktadır-Elç.İşl.5. İbrahim, Eyüp, hatta Davud gibi kadim yazılarda bahsi geçen önder kişilere bakıldığında aslında sorunun zenginlik olmadığı, ama zenginliğe bakış açısı olduğu oldukça net bir biçimde gözler önüne serilmektedir. Sorun daha önce de değindiğimiz gibi, maddenin manaya hakimiyeti ve manayı yani sonsuzu sonlu ile dönüştürüp değiştirmesidir.

a. Madde sürekli olarak kalıcı değildir. Dünya üzerinde elle tutulabilir hiçbir şey kalıcı değildir. Bu nedenle maddeye tutku, sonlu olana tutkudur. Ve sonuç daima hüsrandır. Oysa esas olan kalıcı, sonsuz olandır. Sonsuz olansa soyuttur. Zaten sorun burada başlamaktadır. Çünkü somut yani görünür olan bize kalıcı olanmış algısı oluşturmaktadır. Oysa sevgi görünmez ama eğer gerçekse kalıcıdır. Ama gençlik ise, özellikle fizikle ifade bulan bir gerçekliktir ve kalıcı değildir. O zaman maddeye, bir diğer deyişle elle tutulabilir şeylere indirgenmiş bakış açısı da, kalıcı olmayan bir bakış açısıdır. Madde yittikçe, bakış açısında kendisini yeni bir maddeye indirgeme gayreti içine girer. Bir başka deyişle bu tarz bakış açısı sürekli değişken, temelsiz bir bakış açısıdır.

b. Madde kişiyi dünya ile kısıtlar. Dünya görünmeyende görünen parçadır. Oysa evren içinde dünya sadece hiçlik düzeyinde bir noktadır. O zaman bu açıdan bakıldığında, günün bütün maddi tutkuları, özellikle para ile, mal mülke olan her tür tutku ilişkisi, bunlara bağlı olan “benin kendi çıkarı için alma arzusunun büyüklüğü” kişiyi, bu dar alana kenetler durur. Hatta böyle kişiler için mucize, sadece “ben arzusunun bitmek tükenmek bilmez çıkar için edinmesine bağlı” günlük maddi edinimlere, bir anlamda çıkarlara endeksli olgular, olaylardır. Yani sanki evren sadece yaşanılan anın maddeye endeksli getirileri ya da götürüleridir. Bu tarz bir bakış açısında dar alan bakış açısından başka bir şey değildir.

c. Madde tatminsizliğe tatmindir. Yani kalıcı olmayana tutku, görünene endeksli bakış açısı esas yaratılıştaki arka planı hep görmezden getirdiği için tatminde doğal olarak o hep kabuk seviyesinde kalır. Yani madde maddenin dar alanında anlık tatminle yetinmek durumunda kalır ve bu bir müddet sonra yeniden tatmin arayışına yol açar. Dolayısı ile kişi durmak bilmez ve doymak bilmez bir tatmin alma arzusu içine sıkışır kalır. Bu döngü oldukça yorucu, düşünme ve hissi sürekli aynı seviyede tutan, oldukça takıntı oluşturan bir olgudur. O zaman böyle bir bakış açısı bir türlü doyumunu ulaşamayan tatminsiz bir bakış açısıdır.

d.Madde köleleştirir. Sonlu olana tutku, görünende bizi dünya ile kısıtladığı için bir müddet sonra tatminsizlikte bizi maddi algıdan maddi algıya sürükleyen bir iç efendi olmaya dönüşür ve değişir. İşte bu insan için hüsrandır. Çünkü bir yanda maddeye endekslenmiş çıkar için alma arzusu, diğer tarafta bu alma arzusunun tatmini için gerekli olan yine maddeye endekslenmiş alabilme materyalleri kişiyi cendereye sokmakta ve hatta kendi içselliğinde bir ilizyon, bir yalan döngüsü oluşturup yeniden ve yeniden kişiyi yine bulunduğu konum içinde kendini yinelemesine neden olmaktadır. Bütün bu dört maddeye baktığımızda ilerleme için dünyaya bakış açısının ne denli dönüşüp değişmesi gerektiğini görmek mümkündür. Gerçekten maddi bakış açısı tek bir kelime ile ifade etmek gerekirse tamamen dar alan bakış açısıdır. O nedenle maddi edinimle bakış açısı hiç kuşkusuz dar alan bakış açısıdır. Yani sadece görme ile bağlantılı bir görüş, renkleri, ayrıntıları, en, boy farklılıklarını algılayamayan, göremeyen bir görüş sağlam olmayan bir görüştür. Dolayısı ile bedeni aydınlatmak yerine bedeni yanılta, ilizyon algıya sürükleyen bir gözdür. Bu durumda esas olan bu kalıcı olmayan, kişiyi dünya ile kısıtlayan, tatminsizlik için tatmin olan ve köleleştiren edinimle bakış açısı, bu dört maddenin tamamen zıttı olan diğer dört madde ile dönüştürülüp değiştirilmelidir. Yani sürekli olarak kalıcı olan, kişiyi dünya ile kısıtlamayan, sonsuz tatmine ve özgürleştiren edinimle bakış açısı, ,mana talebeliği için esas olan bakış açısıdır. Bu tür bir bakış açısı manevi edinimle bakış açısıdır. Maddi edinimle bakış açısı, daha önce de dediğimiz gibi bir dar alan bakış açısıdır. Dünyaya dünya içinden ve sadece insan düzeyinde bir bakış açısıdır. Oysa manevi edinimle bakış açısı, tam anlamı ile bir geniş alan bakış açısı olduğu gibi, dünyaya dünya içinden değil de dünya üzerinden ve elden geldiğince Yaratan düzeyinde bir bakış açısıdır.

2.Bakış açısını kaygıdan güvene çevirebilmek

Bilinmenin içinde bilindiği varsayılan maddi dünya algısında insan, aslında kendi küçük dünyasında oldukça güvensiz bir yaşam sürmektedir. Böylesi bir yaşam algısı içinde yaşayan insana **ne yiyip ne içeceğiz diye, ne giyeceğizi diye kaygılanmayın-Mt. 6:25** gibi bir cümle kurmak ilk bakışta gerçekten çok da mantıklı gelmemektedir. Oysa bu sözlerin arkasında verilmek istenilen mesaj, insanın kendi alma arzusunda kendi küçük dünyasına kendini kilitlediği gerçeğidir. Çünkü yemeğe ve içmeğe ya da giyinmeye endekslenmek kişiyi ister istemez kaygıya taşıyacak olan bir bölünmüşlük işaretidir. Yani yalnızca arzunun maddeyi idrak içindeki haykırışlarındaki beklentisi anlık tatminden başka bir şey değildir. Dolayısı ile bu da sonuçta sonlu olmanın getirdiği kaybetme korkusunda, sadece kaygı dolu bir bölünmüşlük dünyasında yaşam sürdürmeye çalışmaktır. Oysa kaygı çekmemeğe davette, kişinin madde içine kendini gömüp parçalanmadan bir yaşama doğru çekilmesi gibi bir mesaj vardır. Çünkü mananın bilinmez bütüne hakim olan varlığında kendine yer bulan kişi, hiç kuşkusuz bütünle kendini bütünleyen kişi olacaktır. O zaman kendini bütünde tanımlayan insan, bütünde hiç olmakla bütünün kendisini taşımaya da izin vermiş olacak ve bu anlamda kaygı çekmesine, en azından dünyadaki herkes gibi kaygı çekmesine bir neden kalmamış olacaktır. Diğer taraftan kendini kendi benliği için alma arzusuna endekslemiş kişi ise, bir şey olma, olabilme, var olabilme kaygısı içinde bütünü kendi küçük, parçalanmış benliğinde taşımaya kalkışacaktır. İşte o zaman da kaygı çekmek bu kişi için artık soluk alıp vermek kadar kaçınılmaz bir gerçeklik olacaktır. Oysa yaratılış gayesinde kişinin Yaratandan haz alması, hem de sonsuza dek haz alması ve aynı şekilde varlığı ile ve hazzı ile Yaratanı suret olma gerçekliğinde sonsuza dek yüceltmesi söz konusudur. O zaman samimi bir mana talebesi için bakış açısının güven üzerinde olması esastır. Aksi takdirde kaygılarla dolu bakış açısı mana talebesini yolunda ilerlemekten alıkoyacaktır. Bu durumda-

a.Suretsize suret olma bilinci kaygılarımızın en aza indirgenmesi için saran Işıkla bize verilmiş olan en önemli içsel gücümüzdür. **Beni kuvvetlendirenin gücünde her şeyi yapabilirim-Fil.4:13** ifadesi aslında bize bu gerçeği çok net bir biçimde hatırlatmaktadır. Çünkü **içimizde var olan dünyadan üstün olandır-1.Yuh.4:4**. Bu bakış açısında işaret edilen Yaratan ile bütünleşmedir. Yani bir anlamda makro kozmoz, mikro kozmozla bir araya gelmektedir. İçselliğimizde böyle bir içrek durum yaşanır ki Mesih İsa'nın yüreğimizde olmasında bu gerçeklik olacaktır, o zaman elbette kaygılarda bütüne teslim edilmektedir. Kısacası yaşamımızda kapsadığı alanı daraltmaktadır. Hele hele bu kaygıların bir çoğunun sadece benlik için alma arzusundan kaynaklanan kaygılar olduğu da düşünülürse, böylesi üst bir bilinç ediniminde, Yaratan'la bütünleşmede, bu bedensel ve ruhsal kaygıların büyük bir çoğunluğu ister istemez kaybolup gidecek ve kişi suret olmak için yaratılmışlığının gayesinde bir yaşama doğru adım atmış olacaktır.

b.İmanı edinim imanına taşımak da kaygılarımızın en aza indirgenmesi için bize verilmiş olan en önemli yaşam armağanıdır. Çünkü edinim imanında Mesihte ve Ruhta, mantık üstü başlatıcı eril neden ile yani gizlide olan Baba bize yaşam kaynağını sunmakta ve kendini bizde, içselliğimizde ifade etmektedir. Bu durumda **“yatağım top-la ve kalk”** gerçeğinde iman, körü körüne dogmalara iman olmaktan çıkıp, yaşamda bütün etkin işlevleri ile işleyen harikalar sisteminin bir açılımı olmaktadır. Bu durumda Yaratanı inanan değil, Yaratanı herşeyden önce kendinde bilen, kendinde açabilen bir mana talebesi ortaya çıkmaktadır.

c.Görüneni görünmeyende açmak da yine kaygılarımızı en aza indirmek için bize verilmiş olan en önemli çalışma aracıdır. Bu bir anlamda sonlu olanı yani maddeyi sonsuz olanda yani bizce tam anlamı ile keşfedilemeyen manasında açmaya gayret etmektir. Bu elbette her görünen verinin görüldüğü gibi olmadığı ve bizim önyargılarımıza maruz kalmasının da çoğu zaman anlamsızlığı anlamına gelmektedir. Dolayısı ile çoğu kaygılarımız hep görünenle kısıtlı kalan dar alan bakış açılarımızdır. Oysa Mesih'in kurtuluşunda Mesih'i edininip gönenen yürek, saran Işık Ruh'un da rehberliğini algılar olmuştur. Bu bağlamda yürek, artık görüneni görünmeyende açtığında bir anlamda objektif bir bakış açısına doğru hareket ettiği gibi, kötü gören gözü de kör etmiş ve daha da ötesi kendini yaşadığı anla bütünleştirmiş olur. İşte bütün bunların ışığında mana talebesi bakış açısını kaygıdan güvene çevirmesi ile, bir anlamda da dünyasını değiştirmiş olmaktadır. **Yarın için kaygılanmayın. Yarının kaygısı yarının olsun. Her günün derdi kendine yeter-Mt.6:34** sözleri doğrultusunda bir anlamda hareketsizliğe hareket diyebileceğimiz bir dinginlik ediniminde talebe, dünyaya bakışını spiral bir biçimde yukarıya yani mana yolunda daha da ileriye taşıyabilmiş olacaktır.

3.Bakış açısını olumsuzdan olumlu içsel yargıya çevirebilmek

Yargı aslında önyargılarla pekişmiş bir sol kolon işlevidir. Yani kaosu ıslah demek olan merhamet bakış açısının karşısında yer alan işlevidir. Aslında her ıslah adımında, her üretimle sonuçlanacak olan işlevimizde sol kolon adeta bir sorgulama mekanizmasıdır. Yaradılışımızda her bir noktamızın bir yeri olduğu muhakkaktır. Yargı tarafımızda elbette olmazsa olmazlarımıza dahildir. Ama önemli olan bu işlevimizi her şeyde olduğu gibi nasıl kullandığımız önemlidir. Böylesi bir işlev “benlik için alma arzusu” yönlendirilmesinde mi, yoksa “karşılıksız verme” eğiliminde mi kullanılmaktadır. İşte sorun budur. Çoğunlukla bu bakış açısı elbette kişinin kendini kendine kitlediği bir algıda yani Adem düzeyi dediğimiz o benlik için alma seviyesinde, hep “benlik” doğrultusunda kullanılmaktadır. Oysa Mesih seviyesinde yargı “karşılıksız verme” yönlendirilmesinde olumluya yargıdır. Yani parçanın yararına değil, bütünü yararınadır. O zaman bu noktada samimi bir Mesih talebesi için

yaşamın her noktasında karşıya bakış daima pozitif bir yargı çerçevesinde olmalıdır. Bu talebeliğin esasıdır. Kişi nasıl yargılsa bumerang etkisindeki sistem yani kişinin ettiğini bulması şeklindeki bir sistem işleyişinde kendisinde aslında aynı şekilde bir yargıya maruz kalacaktır-Mt.7:2. Bu bir anlamda kaçınılmaz bir sonuçtur. Bu nedenle kişinin bir anlamda günün ve gün içinde tüm ilişkilerin getirilerine, ek dosya yani negatif yargı bakış açısı olmaksızın yaklaşması, Mesih talebeliği esaslarındandır. Bu da kişiyi, gerçekten Işığa etkin bir biçimde kanal kılacaktır.

II.Açı değiştirirmede iki etken

Mana yolunda ilerlemenin ilk temel taşı, yukarıda değindiğimiz gibi bakış açılarının değişmesidir. Özellikle maddeyi manaya, kaygıyı güvene ve olumsuz içsel yargıyı olumlu içsel yargıya taşımak kişiyi mana yolunda yolla bütünleyecektir. Görüldüğü gibi mana talebeliği esasları için Mesihî öğretişler, bütün temel kavramları ve anahtarları bize, birbirini tamamlayan manevi yol haritaları olarak sunmaktadır. Bütün bunların ışığında bu konuda da talebeye düşen, seçme özgürlüğünü gerçek seçme temelinde kullanmasıdır. Çünkü insan bazen kendi içsel yanılgılarında, yanılsamalarında seçer. Mesela aslında kişi öfkelenmeyi bir anlamda kendi seçmektedir. Çünkü öfkelenmek bir sol kolon işlevidir. Ama oldukça olumsuz bir işlevidir. Öfkelenen kişi kendisi için en kolay olanı yani öfkeyi seçmiştir. Oysa mana talebesi için esas olan öfkelenmemeyi seçmek olmalıdır. Aynen burada olduğu gibi yaşamın hemen hemen her noktasında seçebilmemiz çağrının muhteşemliği ve teşviğinde olmalıdır. Yani bu seçimde, kendimizi kendimize kitlediğimiz kendi benliğimiz rol almamalıdır. Aksine Yaratan'ın o bütünle kendisini ifşa eden, açığa çıkaran görkeminde Yol'u seçmemiz esas olmalıdır. Efendimiz Mesih'in oldukça net ve sistematik mana öğretişlerinde, bu seçimin etkin ve manada olması için yine bize bir yol haritası çizilmiştir. Bu harita da etken iki unsur oldukça nettir; bunlardan ilki "**dilemek**" diğer bir deyişle tam anlamı ile bir "**niyet oluşturmaktır**". Diğer etken ise, "**kişinin kendisine yapılmamasını istediğini kendisinin de yapmaması**" ilkesidir.

a.Dileyin- Dileyin size verilecektir-Mt.7:7 oldukça önemli bir mana yolu yaşam anahtarıdır. Çünkü bakış açılarımızın gerçekten değişmesini istememizde de dilemek, niyet etmek, kararlılıkla hareket etmek oldukça önemlidir. Mesih İsa'nın ilerleme yol haritasında, özellikle bakış açılarımızın değişmesine ilişkin iki etkenden ilki dilemektir. Aslında "özle bağ kurma" kavramı ile dilemek temelde ortak unsurlardır. Talep etme yüreğinin en güzel şekli ile dile geldiği hallerdir. Eğer ben temel kavramlar üzerinde, uygulamalarla mana yolunda devam ediyorsam mana yolunda ilerleme de elbette kaçınılmaz olacaktır. Ama burada da iki etkenin hep devrede olması mana talebeliği esasları içinde yer almaktadır. Bunun da ilki hiç kuşkusuz "dilemek", talep etmektir. Talep etmek niyetle bağlantılıdır.

b.Yapın-Nasıl davranılmasını istiyorsanız, siz de öyle davranın-Mt.7:12 oldukça önemli bir anahtar öğretisi ve etkendir. Bu öğretisi 1.Empati 2.Hassasiyet 3.Ötekileştirmemek 4.Aşağılamamak 5.Tolerans 6.Saygı ve 7.Sevgi içeren bir öğretilerdir. Bol yaşama gerçekten anahtardır. Burada "nasıl davranılmaması" değil "nasıl davranılmasını istiyorsak" şeklinde bir temel vardır. Bu da işin her anlamda pozitif karakterini bize göstermektedir. Dolayısı ile bu öğretisi bakış açısını değiştirme konusunda dilemekle birlikte gerçekten etkin bir "hareketlilik" halini yaşama indirgemiş olmaktadır.

III. Açı Değiştirirmede İki Temel Yol Algısı

Mana talebeliği esasları içinde temel kavramlar üzerine inşa edilen teori pratik ilişkisinde hemen yaşama indirgeme bizi mana yolunda ilerlemenin kapısına taşımaktadır. Mesih seviyesinde Ruh'un rehberliğini yaşamın her anına indirgeyen talebe, bu

noktada artık dünyada yollar değil Yol gerçeğini edinmeye başlamıştır. Kişinin önünde iki yol vardır. Bu yollardan biri “yıkıma götüren kapı” yolu ve diğeri “yaşama götüren kapı” yoludur. Kişinin önündeki bu yollar madde ve mana şeklinde iki ana hattır. Geniş kapı hiç kuşkusuz kişisel arzuların, benlik için alma arzusunun doruk yaptığı, insana endeksli bir yaşamı seçenler için olan kapıdır. Dar kapı ise, benlik için almayı terk edip, karşılıksız vermeye endeksli bir yaşamı seçenler için olan kapıdır. Biri bedene endeksli, diğeri ruha endekslidir. Biri maddedir, diğeri manadır. Biri kişiyi kişiye kilitlediği için çok kişinin seçtiği ama acılar yoluna açılan, anlık hazlara açılan kapıdır. Diğeri ise kişiyi bütüne endekslediği için az kişinin seçtiği ama mana yoluna açılan, tamlik hazlara açılan kapıdır. Bu nedenle Mt.7:13-14’de “**yıkıma götüren kapı geniş...yaşama götüren kapı dar**” ifadesi kullanılmaktadır. Yaşama götüren dar kapı **meyvelerinden tannan insanların geçtiği kapıdır**-Mt.7:16. Kişinin **sevgisi, sevinci, esenliği, sabrı, şefkati, iyiliği, bağlılığı, yumuşak huyluluğu ve özdenetimi**- Gal.5:22-23 bu meyvelerin varlığının göstergesidir. Bu meyvelerin arkasında da sonsuzluk algısının netliği göze çarpmaktadır.

Sonsuzluk Bilincinde Temellenme

Öyle ya da böyle bu iki yol algısında esas sonsuzluk bilinci üzerinde şekillenmektedir. Çünkü acılar yolundaki kişi için sonsuzluk, dünya içinde kazanılan bir olgudur. Mana yolunda olanlar için ise, zaten sonsuzluk içinde olan insan, Mesihi düzeyde sonsuzu da gönenmenin farkındalığındadır. Zaten iki temel yol algısında YOL’a indirgenmiş bol yaşam, bu noktada devreye girmektedir. Aslında temel kavramlar, uygulama ve ilerleme bölümlerini açtığımızda, insanı acılar yolundan mana yoluna taşıyan kurtuluş öğretisi, hem belli bir düzende kişiyi bulunduğu noktadan esas olması gereken yere yani sonsuzluk bilincine taşımaktadır.

Temel kavramlarda-

- a.Karanlık Işık farkındalığında dönüşüm ve değişime davet edilmiş,
- b.Yola rehberlik için bir yol haritası verilmiş, (Dağdaki Vaaz)
- c.Dönüşüm tuz örneği, değişim ise ışık örneği ile pekiştirilmiştir.
- d.Dönüşüm değişim alanları net bir biçimde tarif edilmiş,
- e.Dönüşüm ve değişim halinin kalıcılığı için beş esas uygulamaya işaret edilmiş,
- f.Esasa Uygulamada iki temel kaynağa vurgu yapılmıştır. (Dua ve Oruç)
- g.Sonsuzluk bilinci tarifi verilmiştir.

Bir anlamda bu yedi adımda özetlenmiş bir sistematik ile Mesih Talebesi Esasları, samimi Mesih talebesini sonsuzluk bilincine taşımıştır. Bu yedi madde kişilerin içsellığı için kolay görünmemektedir. Bu nedenle bir çokları geniş kapı tercihi ile kendi benlikleri için kolay olanı seçerler ve kolay olanı seçtik derken yıkıma giderler. Sonsuzluk bilincinin esenliğini, muhteşem bol yaşam algısını kaybederler. Oysa görünen yedi adımda özetlenmiş sistematikte görünmeyen çok içsel ve derin yaşam harikalarına işaret vardır. Ama bu dar kapıdır. Dar kapı ise, yukarıda da değindiğimiz gibi elbette “Suretsiz Suret” olduğunun farkında bir içsel seviyeyi gerektirmektedir. Dolayısı ile bu kapıdan geçiş herkesin tercih edeceği, seçebileceği bir geçiş değildir. Oysa dar kapı her Suretsiz Suret olmak için Yaratan’da yaradılana yürümektir. **Yaşama giden yolda, ölüme giden yolda aslında insanlık önüne serilmiştir**-Yer.21:8 sözleri bu gerçeğe işaret etmektedir. Bu iki seçenek özgür irade önündedir. Ve onun seçiminde kişi ya dar kapı geçişine ya da geniş kapı geçişine yönlenecektir. Bu insanın ruhsal yürüyüşünü seçme alanıdır. Yerçekimi ve zaman arasında sıkışmış insan için aslında bu acılar yolu ve mana yolu dışında bir seçim özgürlüğü olduğu tartışmalıdır. Bu nedenle Mesih İsa iki kapıdan-iki yol, iki ağaçtan-iki öğretmen, iki tür yaklaşımdan, iki tür dindarlık, iki tür temelden, iki tür inşa edişten bahsedip durmaktadır..

IV. Açı değiştirmede iki tür yaklaşım

İki temel yol algısında eninde sonunda varılacak nokta hiç kuşkusuz tek yoldur. Bu yol ya acılar yolunda “doğal insan” haliyle kişinin devam etmesi ya da “ruhsal insan” haliyle kişinin mana yolu üzerinde yerini almasıdır. Elbette kurtuluş mesajı, Mesih’in kurtarışında ve Ruh’un rehberliğinde, “**Yol, gerçek ve yaşam Ben’im**” ifadesinin ışığında “**mana yolunu**” tek yol olarak ortaya koymaktadır. Bu yol, sonsuzluk içinde sonlunun, sonsuzluğu içine edinmesinde, sonluyu Yaratan’la form eşitliğine taşıyan yegane yoldur. Ama her Şeyde olduğu gibi, bu iki tür yaklaşımda da ilizyon ve gerçek arasında oldukça ince bir çizgi vardır. Mesih İsa, **bana Rab, Rab diyen değil, goklerdeki Babam’ın isteğini yerine getiren goklerin egemenliğine girecek**-Mt.7:21 sözleriyle bu ince çizgiye oldukça net bir biçimde işaret etmektedir. Yani sözde edinim imanının sadece dışsal ve kültürel olduğuna net bir vurgu vardır. Esas edinim imanını, insanda beklenen esas mana seviyesi, özde edinim imanınıdır. Özde edinim imanında, kişinin iselliliğinin dışsallıkta da kamil insan olarak işması söz konusudur. Yani hakiki bir Mesih talebesi bir kalıp inanç algısı, Şekli, modeli ve görüntüsünün vitrin oluşturduğu bir yaşamı sergileyen değil, aksine kendi doğalında edinim imanını idrak edip yaşamına edinen kişidir. Yani edinmek ile sergilemek arasında oldukça fark vardır. Birisi ie edinilmişliğin doğallığı, diğeri ise, ie giydirilmeye alışılmışlığın kimi zaman hiç de uymayan görüntüsüdür. Ve bu istensede istenmesede insanlarda bir ikilem, bir uyumsuzluk ve hatta kimlik kaybına neden olmaktadır. O zaman aı değiştirmede iki etken, iki yoldan sonra, iki yaklaşım açısında önemli bir yer tutmaktadır. **Dilemek** ve **yapmak**, yani mana öğretisini hemen uygulamaya dönüştürüp değiştirmek, geniş ile dar yol arasında, yani acılar yolu ile mana yolu arasında mana yolunu seçebilmek ve etkin olmayan, daha çok dışsal ve söze dayalı bir inanç edinimi yerine etkin, tam içsel ve söze dayanmayan bir inanç edinimine sahip olmak bizi tam anlamı ile ilerleyen bir mana talebesi haline getirmiş olacaktır. Bu gerçekten de evin kaya üzerine inşaası-Mt.7:24 anlamına gelmektedir.

IV.

SÜREKLİLİK

Temel Kavramlar ve bu kavramlar üzerinde esası temel alan uygulamalar hiç kuşkusuz kişiyi Yol’da Yol’u edinmeye taşıyacak olan en önemli etkenlerdir. Fakat unutulmaması gereken Şey “yol” sözcüğünün taşıdığı anlam aslında süreklilikle bir bütündür. Yani bütün bu manaya talebelik esasları, adımları, anlık ya da belli bir süre için olmadığı gibi, yaşam öncesini yaşamla, yaşam sonrasına bağlayan ve kişinin yaşamını kapsayan adımlardır. Yol, ancak bu süreklilik olgusu içinde gerçek ve yaşamla bağlantılı ve bizi sonsuzluk bilinci ile buluşturabilecek olandır. Bu bağlamda ilerlemede sonsuzluk bilinci denli önemli bir temel olgu ise, süreklilikte de talebelik bilinci o denli önemli bir temel olgudur. Manaya talebelik bir diğer anlamda sonsuzluk algısında bir yaşam sürmeye talebe olma bilincidir. Elbette bu ve benzeri bütün “mana çalışma esasları” bir arada bizi Mesih seviyesine taşıyan ve bizi hep o seviyede tutmayı amaçlayan Mesih bilincine taşımaktadır.

I. Talebelik bilinci

Mana talebesi adı üstünde olduğu gibi, iman edinimini, yaşam boyu bir talebelikle her gün idrak edip iselliliğinde yaşayandır. Bu zaten iselliliğin kaçınılmaz gerçekliğidir. Mesih İsa’nın “**Ardımdan gelmek isteyen kendini inkar etsin, her gün ar-**

muhım yüklenip beni izlesin”-Lk.9:23 sözleri aslında bu içsel iman edinimine ve yaşam yolunun her gününü kapsayan bir sürekliliği gerektirdiğine açıkça işaret etmektedir. Ama burada işin ilk adımı **“ardımdan gelmek isteyen”** şeklindeki ifade de yer almaktadır. Bu ifade de açıkça görülebileceği gibi demek ki, talebe olmak her şeyden önce istemekle bağlantılıdır.

1.Talebe olma talep etmedir.

Talebe olmanın talep etme ile bağlantılı olduğu yazılarda da dile getirilmektedir. Mesela Yahya'nın talebeleri, Yahya'nın onları Mesih'e göndermesinden sonra Mesih İsa'yı izlemeye başlarlar (Yuh.1:35-36). Burada ilginç bir diyalog geçer. Talebeler, İsa Mesih'in "Ne arıyorsunuz?" sorusuna nerede oturduğu sorusu ile cevap verirler. İsa Mesih'te onlara "gelin ve görün" der. Buna benzer bir başka diyalogu da Filipus ile Natanyel arasında görürüz. Ve orada da "gel ve gör" ifadelerine rastlarız. Gelmek ve görmek bir talebin devamlılığına işaret etmektedir. Yani burada esas "talep" etmektir. Yani gerçek bir mana talebesi gerçekten "ardı sıra gitme" ve "talep etme" kavramlarını yaşam edinendir.

2.Talep ise iki türdür.

Geniş kapı, dar kapı temelinde ya da bir başka tabirle acılar yolu, mana yolu temelinde "talep etme" kendi arasında ikiye ayrılmaktadır: a)Aktif Talep b)Pasif Talep

a)Aktif Talep-Aktif talep, daha önce üzerinde durduğumuz gibi teori ve pratiğin birlikte işlediği taleptir. Burada talebe için **“ardımdan gelmek isteyen kendini inkar etsin, her gün çarmıhını yüklenip beni izlesin”**-Lk.9:23 sözlerindeki teori ve pratik yaşama indirgenmiş olan teori ve pratik olarak karşımıza çıkmaktadır. Mesela buna en güzel örnek Levi'dir yani Matta. Orada "Ardımdan gel" sözünü duyar duymaz Matta'nın hemen harekete geçtiğini görmek mümkündür. Kısacası aktif talep, manaya talebelikte süreklilik ilkesinde karşımıza çıkmaktadır. Hiç kuşkusuz mana seviyesi bir bedel seviyesidir. Ve bedel seviyesi için hareketlilik esastır. Aktif talepte **“Hocam, nereye gidersen ardin sıra geleceğim”** sözü temeldir-Mt.8:19 ve bu temel söze cevap ise tam anlamı ile bedelin ilanıdır. Bu ilana göre **“Tilkilerin ini, kuşların yuvası vardır ama İnsan-oğlu'nun başını koyabileceği bir yeri yoktur”**-Mt.8:20.Bir bedel ödemede söz konusudur. Yani aktif talep esaslı taleptir ve getirilerini daha başından kabullenme esası üzerinde hareketlilik halidir.

b)Pasif Talep-Pasif talepte ise, her ne kadar bir talep, bir niyet söz konusuysa da ,bu taleple yani bir anlamda teori ile bu talebi harekete geçirme arasında her zaman bir engelin olma durumu söz konusudur. Yazılarda verilen örnekte de zaten vurgu dünyaya endeksli dar bakış açıdır. Bu nedenle Matta 8. bölümdeki anlatımda talebe olmayı talep eden kişinin ağzından **“İzin ver önce babamı gömeyim”**-Mt.8:21 tarzında sözler dökülmektedir. Ama Mesih İsa'nın buradaki cevabı, tamamen manaya yönelik bir cevaptır; **“Ardımdan gel, bırak ölüleri, kendi ölülerini kendileri gömsünler”**. Bu cümlede **“ardımdan gel”** sözü ile, çağrı yapılan hedef nokta Mesih seviyesi noktasıdır. Ölüler ile kast edilen ise elbette henüz manaya uyanmamış, Mesihi seviyeyi edinmemiş cansız seviyeye, yalnızca benlik için almaya endeksli seviyeyedir.O zaman bütün bunlarını ışığında net olarak söylemek gerekirse, “manaya talebelik esaslarında” ilerleme sonrası talebelikte, sürekli talebelik bilinci üzerinde yükselme vardır.

3.Sorumlululuğun farkında değildir.

Talebelik bilinci her ne kadar talep etme ile bağlantılı ise de “**ardından gel**” söyleminin getirdiği “**kendini inkar et, her gün çarmıhı yüklen**” ifadesi ile de bir o kadar büyük bir sorumluluğun farkında olmayı beraberinde getirmektedir. Bu sorumlulukta “**yol**” kendi akışkanlığı içinde mana derinliklerinde kişiyi kendi yönlendiğinde taşımaktadır. “**Ardından gel...beni izle**” ifadeleri arasında hem inkar, hem çarmıh yüklenme, hem de ölüleri bırakma gibi- inkar, yüklenme ve bırakma gibi hareketlilik halleri söz konusudur. Yani “**yol**” sorumlu olunan hareketlilik haline yoldur. Bu nedenle geri dönüşün söz konusu bile olamayacağı bir çöl yolculuğuna çıkma, talebelik bilinci için temeldir. Yani “**sabamı tutup da geriye bakma Yaratan hükümlerine layık olmama**” demektir-Lk.9:62 Oysa Adem seviyesinden hareket eden mana talebesi, çağrısı doğrultusunda Nuh seviyesinde zorlu yolculuğu için gemi inşa etmeye gayret etmiş, İbrahim seviyesinde rahat alanı dışına çıkabilmiş, İshak'ta bu yolculuğa baş koyabilmiş, Yakup'ta ise İsrail olarak Yaratan'a yürüyen olmaya dönüşebilmiş ve Mesih'le ise Yaratanla form eşitliğinde olabilmeyi gerçekleştirebilmiştir. Kısacası bu hep ileriye, hem talebelik bilincinde bir süreklilik halinin göstergesidir.

4.Süreklilik izleme demektir.

Süreklilik izleme için bir çekim gücü esastır. Bu çekim gücünde aynı zamanda tam bir dikkat toplayabilme de söz konusudur. Hele bu manada ise, o zaman kalp gözünün açılması dediğimiz bir gerçeklikte adeta yürek Yaratan'a doğru Mesih yelkenlisinde ve saran Işık yani Ruh pusulasında yelken açar. Bu durum bir anlamda yukarıdan verilenin aşağıdan uyandırmayı sağlamış olmasıdır. Talebeler “**ardından gelin**” çağrısında hemen “**gel ve gör**” şeklinde bir teori ve pratik birlikteliğini gerçekleştirebilmişlerdir. Çağrı dönüşüm ve değişimde hareketliliğedir. Tövbe ve göklerin egemenliğinde benlik farkındalığı ile, bu hareketlilik sürekli izlemeyi de beraberinde getirmiştir. Sürekli izlemede; **a.**Benlik farkındalığı, **b.**Nuh düzeyi-gemi inşası **c.**İbrahim düzeyi-harekete geçme **d.**İshak düzeyi-baş koyma **e.**Yakup düzeyi-dönüşüm değişme **f.**Sina düzeyi-benlik üstüne çıkma **g.**Mesih düzeyi-mana talebeliği gibi düzeylerin kesintisiz, sürekli yaşama indirgenmesi vardır. Bu sürekli izleme talebelik bilincinin sürekliliği demektir.

5.Yeni bir düzeye terk hali.

Talebelik sürekli talep halinde arzunun büyütülmesi ve alma halinin sürekli verme ile dengelenme halidir. Dolayısı ile böyle bir hal, kişiyi halden hale dönüştürüp değiştirecektir. Yalnız ruhsal yolculuk içinde halden hale dönüşüm değişmek, ancak bir halin terki ve yeni bir seviyenin halinin edinimi ile bağlantılıdır. Levi örneğinde gördüğümüz gibi tam terk, yepyeni bir seviyenin kapılarını açacak ve kişiyi sonsuza endekslemiş olacaktır. Bunu Simun, Yakup ve Yuhanna örneğinde de görmek mümkündür. Çünkü onlar da **tekkneleri karaya çekmeden ve her şeyi bırakıp İsa'nın ardından gitmeden**-Lk. 5:11 o yüzyıllara ışayan talebe olabilmiş değerlerdir.

6.Form eşitliğini edinmedir.

Form eşitliğinde Yaratan'ın sende işlemesine hiç bir katkıda bulunmamak esastır. Bir anlamda saran Işığın içte ışıması, için Mesih olması ile gizlideki Öz'le sürekli buluşması gibi tam derin, içsel bir mana çalışmasının işlerliği bu noktada söz konusudur. Ve burada anlık değil tamlık bir teslimiyet söz konusudur. Bu nedenle Yaratanla form eşitliğinde “**kurban değil, merhamet isterim**”-Mt.9:13 sözü doğrultusunda “yaratanda yaratılmış yaratıcık” olma vardır. Kısacası talebelik bilinci “ışığa kanal olma” gerçeğinde Mesihleşerek saran Işığı insanlığa ışıtan olabilmeye bilincidir. Ve bu bilinçte elbette manaya

talebelikte ilerlemeyi sürekli hale getirecek önemli bir esastır. Ve talebe Mesihle, Ruhta Yaratanla form eşitliğini edinendir.

7.Yapmak, değil olmaktır.

Bütün bu manaya talebelik esaslarında süreklilik konusu üzerinde yaptığımız mana çalışmalarında aslında ulaşmak istediğimiz nokta **“olma”** noktasıdır. Yani manaya talebelikte süreklilik aslında talebelik bilincinin olma düzeyine taşınmasında kendini doruk noktaya taşımaktadır. Hamdım, yandım, piştim tarzındaki ifade, mana talebesinin olmazsa olmaz yol basamaklarıdır. Ve yapmanın, belli bir süre sonra olmaya gelmesinde süreklilik artık devrede demektir. Şimdi bütün bunları toplayacak olursak, o zaman süreklilik için talebe bilincini edinme, şu halleri içte edinebilme ile pekişen bir olma halidir;

- 1.Yaratana doğru olan çağrıyı net duyabilme
- 2.Dönüşüm ve değişimi güne indirgeyebilme
- 3.Üst akla tutunarak üst aklın edinimlerini edinme
- 4.Her türlü kaosta ıslahı yaşayabilme
- 5.Korkuda korkusuzluğa gelebilme
- 6.Manevi seviyeleri fark edip etkileyebilme
- 7.Manada hasta düzeyinde hekim düzeyine ulaşabilme

II.Işıma Bilinci

Talebelik bilinci olmaksızın Işıma bilincinin oluşması söz konusu değildir. **“Karşılıksız aldınız, karşılıksız verin”**-Mt.10:8 ilkesi doğrultusunda önce kabı ışıkla doldurmak için arzu üretmek ve bu arzu ile kabı gerçekten ışıkla doldurmak esastır. Kabın ışıkla dolması yine aynı şekilde bir boşaltma sisteminin edinilmesi ile etkin ve ürün veren bir hale dönüşüp değişecektir. Yani mana, benlik için alma arzusunun devreden çıkarıldığı ve yerine vermek için alma arzusunun devreye girdiği karşılıksızlık ilkesinde bir edinimdir. Manayı bu tertip üzere karşılıksızlık ilkesinde edinen. yine aynı ilkede manayı yaşamına indirgeyip doğallığında sunabildiğinde, ışıma bilinci artık yerini almış olmaktadır. Bu aynı zamanda “kanal olma” sözcüğü ile ifade bulan bir teori pratik işlevidir. Yani bir anlamda talebelik bilinci teoriye simgedir ve ışıma bilinci ise pratiğe simgedir. İki bir arada o zaman manaya talebelik esaslarında sürekliliği sağlamış olmaktadır. Burada Ruh’un yönlendirilmesinde çöle sevk edilen Mesih İsa’nın bizim için çizdiği bir yol haritası vardır. Çünkü bizim için denenmeleri aşan Mesih İsa’nın kendisidir. Bu denenmeleri aşma sonucunda adeta içsellik için bir “ışıma bilinci” ortaya çıkmaktadır. Mesihi düzeyi ilan ettiği ana kadar talebelik bilincini pekiştiren Mesih İsa, denenmesinin hemen sonrasında Işıma bilincini yaşamında uygulamaya başlamıştır. Işıma bilinci aslında Matta 9:35-37 de oldukça net olarak bize sunulmaktadır. Buna göre;

- A.Manayı talep edenlere karşılıksız aldığını karşılıksız verme (mana çalışma grubu)
- B.Manayı talep edenlere “göksel egemenlik müjdesini” duyurma (metin üzerinde çalışma)
- C.Elden geldiğince kaosu ıslah (mana rehberliği sorumluluğunu yerine getirme)

1.Mana Çalışma Grubu

A.Manayı talep edenlere karşılıksız aldığını karşılıksız verme (mana çalışma grubu)

Işıma bilincine göre, karşılıksız alınan karşılıksız verilebilmesi önemlidir. Manayı talep edenlerin bir araya geldiği bir mana halkası karşılıksız verebilmenin, paylaşmanın en güzel örneği olmalıdır. Burada yürekler açılır, herkesin aldığı ışıklar karşılıklı olarak paylaşılır ve halka adeta Yaratan ışıkları için ortak ve büyük bir kap olur. Mesih İsa döneminde dikkat edilirse hemen hemen her köyde kasabada, gidilen her yerde bir havra bulunmaktadır. Bu halkın ihtiyarlar önderliğinde kelim paylaştığı, ilahi söylediği, dua ettiği,

sosyal konuları irdelediği bir toplanma yeridir. Bu bir anlamda mana çalışma gurubunun temelidir. Ve bu toplanma, dua evleri, odaları ise “karşılıksız alınanın karşılıksız olarak geri verilmesi” içindir. Elbette bu mana, içsellik anlamında ve Yaratanla Mesih’inde ve Ruh’unda bir Mesih bedeni oluşturmak içindir. Bütün bu anlatılanların ışığında kadim yazıların ve Mesih İsa’nın da çok net olarak yaptığı ve öğrettiği gerçek, esaslı mana çalışmaları ancak aşağıdaki üç koşulun uygulanmasında yapılabilen çalışmalardır;

1.Mana konuları sorulduğu zaman

2.Karşılıksızlık ilkesinde yani maddi ve manevi bir beklenti olmaksızın

3.Soru soranların illa dönüşüp değişmesini beklemeden

2. Mana Çalışma Metni

B.Manayı talep edenlere “egemenlik müjdesini” duyurma(metin üzerinde çalışma)

Talebelikte Işıma bilincinin teori ve pratik gibi iç içe olduğunu söylemiştik. Burada talebenin ışımaya evresinde süreklilik ilkesinde **talebe bilinci** ve **ışımaya bilinci** ile iç içe gittiği oldukça açıktır. Yani Mana Talebesi süreklilik ilkesinde hem talebeliğini sürdüren, hem de mana anlamında sürekli ışıyandır. Bu hiç bitmek bilmez bir döngüdür. Bu bağlamda Mesih’in de örneklediği gibi, talebede katıldığı her mana halkasında da ışımaya bilincinin farkındalığında göksel egemenlik konusu üzerinde ışıır durur. Bu müjdede dönüşüm, yani karşılıksızlık ilkesinde vermeye kanal olma anlamında göklerin egemenliğini yaşamda açabilmedir. Bu öğretisi İsa’nın her zaman, her insanda, her tür inanç üzerinde yer alabilecek olan ezoterik, yaşama anahtar olan öğretilerine temeldir. Bu bir anlamda “mantık üstüne çık yani dönüş ve üst akla tutun yani değiş” tarzındaki iki ana temeli duyurmak ve bu temel üzerine insanı esas yaratılış gayesine çağırmasıdır.

3. Mana Rehberi

C.Elden geldiğince kaosu ıslah (mana rehberliği sorumluluğunu yerine getirme)

Mesih İsa bize, tek bir başlatıcı ilk nedenin yani erilliğin ve bu başlatıcı nedenin işlevinin yani dişilliğin olduğundan bahsetmektedir. Mana talebeleri içinde sadece tek bir manevi manada besleyen, geliştiren bir çoban(önder) bulunmaktadır. Bunu yazılara göre Mesih İsa böyle söylemektedir. Mesih İsa bu çobanlığını (önderliğini) talebelerinden oluşturduğu (içinde bizlerin de olduğu) mana rehberi ve hizmet rehberleri ile bütün insanlığa her dönemde paylaşım durmaktadır. Mana rehberliği ve hizmet rehberliği adeta Mesih seviyesinin her yere ulaştırılması için oldukça önemli bir hizmet alanıdır. Suretsiz suret olma farkındalığındaki talebelerin her tür kaosu ıslah edebilmesi için bu hizmet oldukça büyük bir hizmettir. Burada kaosu ıslah etmeyi sadece literal algılamamak lazımdır. İnsan kardeşlerimize ve iman kardeşlerimize teşvik olabilmek için kaoslar üzerine ıslahın gelmesi için önemli bir adımdır. İnsanların yaşama bağlanmasına, parçadan bütüne az da olsa hareket etmesine yol açmak dahi oldukça önemli bir rehberliktir. Talebelikten ışımaya bilincine geçtiğimizde Mesih seviyede Mesihle bütünleşme ve talebeden rehber, rehberden talebeye dönüşüp değişen Yaratan’a yürüyen bir yaşam burada devreye girmektedir. Bu da insanın Yaratanla suret olma anlamında insan olması anlamına gelmektedir.

